

Fantasi och Värklighet.

af
Signor Elia.

Ålfors 1892.

Fantasi och Värklighet

af
Sigurd Elia.

---

*Tredje delen:
På en afton.*

Hfors 1892.

På en aften.

Berättelse
af
Signor Elia.

Helsingfors i September 1892.

Innehåll:

	sid.
I. De Fretton resandena	1.
II. Vårshuset „Hvita hästen“	7.
III. En obehaglig situation	14.
IV. Härfrans uppfostrning	24.
V. Mörka planer	34.
VI. Olga	41.
VII. Bekännelsen	46.
VIII. Marscha	56.
IX. Jesuiterna	71.
X. Günter Daniloffsky	80.
XI. Promenaden	90.
XII. Nikolai	106.
XIII. Banditerna	115.
XIV. Paddaren	121.
XV. Nanni	129.
XVI. Försvunnen!	136.

I.

De Bresaendena.

Vintern, den kalla ogästvänliga årstiden, nordens symbol, hade fört på hästens stormar och regniga dagar. Marken låg hvit, betäckt af en nysställden, spmrig snö. Träden stodo fulla af rimfrost och sågo så häftidliga och vördnadsbjudande ut i denna sin vinterskrud.

Gatorna i den lilla, hemtrefliga byn Krasnenkoje i mellersta Ryssland buro likaså vinterns prägel, det vill säga icke denna snusbruna, obekafliga smutt som utmärker de större städerna, utan en ren, blankdande hvit matta; ty trafikken i Krasnenkoje var ej stor allra minst om vintern.

Med trafik mena vi här invånarnes egen, då de utförde sina arbeten och bestyrt eller gjorde

2.

besök hos hvarandra eller i kyrkan — ty byn hade äfven ett litet, åt böverna helgast hus.

Fremlingar sågos ytterst sällan — kanske aldrig — i Krasnenkoje, och detta, oaktadt den låg emellan städerna Kazula och Tula.

Det var således en riktig högtid för de goda Krasnenkojanerna, om någonsång en obekant förrivrade sig dit. Då rusade de alla till fönstren i sina låga boningar eller ut på bygatan för att betrakta det vara skådespelet.

Emellertid hade Krasnenkoje ett värdshus, och ett värdshus med trevne våningar, det vill säga det största och förnämsta huset i „staden“ (så kallade invånarna hjälpa stolt sitt lilla fädernesland).

Med vördnad såg man alltid upp på denna byggnad, då man gick där förbi; och denna estimer utträdde sig i en artig och vänlig hälsning, om eggen, den välmående herr Dernoff eller hans hustru eller sköna, spjuttonåriga dotter Olga visade sig i dörren. Och oftast hände då, att, om det var en kvinna, så gick hon in för att prata bort en stund med de vänliga människorna, och, om det var en man, så stack han sig likaså in för att taga sig en styrketår och

räsonnera med värden om dagens viktiga händelser; ty värdshuset var på samma gång utskänkning och matservering, eller "källake", afsedd lika mycket för uti: från kommande resande som för byns egna invånare. Och detta var helt nödvändigt för att etablissementet skulle hålla stånd, då ju det förra inträffade så sällan. Dock, menade Krasnenkojarnene, hade det ej gått någon nöd på Dernoffs, ty de voro rika, mycket rika. Hvilken som helst af de goda menniskorna kunde på sina fem fingrar kunnat uppräknat alla de saker, möbler och annat gods, som herr och fru Dernoff hemtade med sig, då de för aderton år tillbaka inflyttade i byn för att afstyra dess värdshusrörelse efter den förra egarens död. Ja, det var dagar, som aldrig kunna glömmas! Ochända från denna tid härledde sig den allmänna vördnad, vi talat om.....

Den dag, vi nu besöka Krasnenkoje by, var en af de få "åminnelse" dagar, som dess kalender kände till.

Klockan kunde vara omkring fem på eftermiddagen. Novembermörkret hade redan fallit på, och allt var tyst och stillt.

4.

Glär och där lyfte det i fönstren af påtända
Falgljus, och denna upplysning gördes ej bak några
niedfällna gardiner, utan fick frött meddela sig åt
gatan, fjenande på detta sätt samtidigt till gattlykta.
Och den, som tittat in genom dessa fönster, hade varse-
blipit en liten krets af nära vänner, sittande kring
bordet eller vid brasan, lifligt samspråkande och med
glasen framför sig, i hvilka den beställsamma husmo-
dern iskänkt quistrande vin, hemtadt från herr Det-
moffs väl försedda källare.

Men hvad var det då, som hade föranledt dessa
besök och synbart viktiga samtal? Ah, min käre
läsare, nu mera bör du ej förvånas, då jag svarar på
denna fråga.

Saken var nämligen den, att samma förmiddag
hade till Krassenkoje anlät och intagit in på dess
vårdshus ~~den~~ resanden, trenne ridande, högt
förmäna, finklädda adelsmän, åtföljda af sin lika
många betjenter, kvar på sin häst.

Ja, och det var omkring dessa ovanliga uppenbarelser,
som samtalen rörde sig! Man tvistade om huru
de sågo ut, man utkastade sine gissningar om deras
personligheter, hvarefrån de kommo, hvart de skulle

resa, hvad de hette o. s. v. O, det var en outhörlig källa till långa diskussioner.

Emellertid skulle en ny, liknande tilldragelse öka Krasnenkojanernes förvåning.

Några minuter efter klockan fem hördes plötdigt den munttra klängen af en mängd bjällror och straxt därpå inkörde på byns stora gata en präktig Fraike, dragen af Tre väldiga, frustande hingstar.

Ogenblickligen voro fönstren uppfyllda af nyfikna åskådare, och i det ljus, som utbreddes från de tätt till fönstren hållna varljusen, såga dessa nyfikne Tvenne i jelsar insvepta herrar, maktigt lutade mot slädens ryggstöd, medan på kuskbocken sitta, förutom kusken, tvenne lackéer.

Det var således fem nya resande till de sex gamla! Och äfven dessa körde upp till Vårds huset, som blott hade åtta fremmandrum!

De goda Krasnenkojanerne glömde sig kvar vid fönstren för att yttra sina åsigtel om dessa nya resande, och huru måhända nu alla skulle placera sig i vårds huset.

Och de enkla människorna skakade på hufvudet och menade, att så många under hade ej skett på

6.

aderton år, ända sedan dedan dagarna, hvilka alla, som räknade något mera än fjugo våras, så väl kände till. Ja, ja, detta var allt besynnerligt! Hvem vet, om det ens ännu är slut! tyckte de äldre och stroko sig om det yfviga skägget.

Och i själva värdet sloz desser aning in, på samma gång de, som kvarglömdt sig vid försterru-
torna, fingo en ersättning för detta sitt besvär.

Omkring en timme efter Froikans ankomst, men denna gång från Tulasidan, det vill säga söderifrån, inkomde plötsligt, tyst, utan bjällerklang, en ståtlig kurlsläde, förspänd - liksom Froikans - med tre stycken stålgråa majestätliska hingstar och körd af en enda i en fin pels klädd kusk.

Som man ej kunde se, hvem som satt inne i släden, emedan skyllerkuren var upplagen, nödde sig de förvånade och förtjusning uttryckande utroperu synner-
lijast kring de präktiga hästarna, hvilkas make man aldrig skadat i Krasneukoje.

Och häraf följde, att alla voro öfvertygade därom, att chipaget tillhörde en högt uppsatt, höjför-
näm personlighet, - och vid tanken på alla detta fina resande klappade Krasneukojanernes hjärtan

af fröjd och stoltthet öfver den ära, som veder-
fors dem och deras "stad". . . . .

Emellertid skola vi följa denne sist anlände
resande.

II.

Värdshuset "Hvita hästen."

Den präktiga, bekväma kurläden körde in på värd-
husets gård, som på tre sidor var omgäpet af byggnaderna
i fonden af den tvåvåningar höga hufvudbyggnaden och
på hvardera flygeln af uthus. Värdshuset hade fått sitt
namn efter skylten, på hvilken var målad en hvit
häst med underskrift "bjälaja läschadj".

Kusken höll vid den hvitmålade, med en skylt-
bun försedda ingången, hoppade ned och skyndade sig
att öppna sladdörren för sin husbonds.

Det var en lång, rak och välvärdt herremann,
iklädd en dyrbar, fotsid pels och med en skinn-
mössa på hufvudet. I handen höll han en nattsäck.

Dörren in till värdshuset var stängd, ty kölden loc-
kade ej ut någon, och för resten visste ingen af detta
nya besök.

Med en klar och befällande röst sade den

8.

nyss ankomne till sin kusk:

— Ignat, vi stanna här öfver natten.

Den tilltalade bugade sig tyst och vände sig därpå till en dräng, som han såg utkomma från en af sidans byggnaderna.

— Kom hit, gosse! ropade han. — Har ni något godt stall här?

— Skjö, för tolf hästar, svarade drängen.

— Bra, då får nog mina plats däri. Nå, huru är det med vagnshävar dä?

— Där är det, genmålde pojken och pekade på en byggnad.

— He! ni är ju riktigt väl försedda här, ser jag! Kom nu, min gosse, så skola vi sätta in ekipaget och hästarna.

Och kusken Ignat gjorde min af börja spärra ut.

— Vanta, afbröt drängpojken...

— Nå?

— Vi ska se först, om det fins plats.

— Hvarfalls? plats för tre hingstar i ett stall för tolf? Inte har ni väl resande här i detta lilla bil, tillade kusken med förakt.

— Hm, det är ju det, som vi ha.

— Åh! det skulle jag inte tro. Nå, hur många?
ga?

— En hel mängd hästar... nio stycken! underrättade pojken Friimperande.

— Nå, din spejfvat... då är det ju jämnt tre platser kvar för mina hingstar, som du redan ser stampa af otalighet. Se så, skämta ej längre, utan hjälpa mig att spanna ut.

— Inte skämtar jag, återtog drängen, som kusken Ignat kallat spejfvat. — Ni ska få se. En af dessa tre platser är upptagen...

— För fan... hvarför sade du icke det?

— Emedan spiltan ännu är tom.

— Hvad pratar du pojke? utbrast Ignat, i det han antog sig kapa en däre framför sig.

— Som jag sade, men den är abonnerad.

— Abonnerad? Af hvem?

— Af trene herrar, som i dag anländt hit resande och som underrättat om en fjärdes ankomst. Där ser ni nu.

— Nå, men två spiltor äro då lediga?

— Ne-nej.

— Hvad! Kanke de också äro abonnerade!

10.

— Det tror jag inte, eftersom de äro upptagna af våra egna djur.

— Flör, min vän, du är en odräglig spoling. Här står jag och ödar bort tiden med tomt prat, i stället för att säga dig, att min husbonde är den väntade resanden, sade kusken, förunde sig med detta knep lyckas.

Men den odrägliga spolingens blickade slugt för sin interlokutor och genmålde med ett bredt grin:

— Nu slog ni hufvudet på spiken!

— Flur så? frågade Ignat och begynte känna sig brydd.

— Jo, för ni har tre gråa hästar och en släde, och han skulle komma ridande på ett brunt sto.

Och pojken slog till ett gapskratt.

Kusken Ignat kände sig mätta fotret och blievs kade omkring sig, liksom för att söka hjälp.....

Emellertid hafva vi för kusken alldeles glömt bort herren och skynda nu att uppsöka honom.

Sedan han gifvit sin befallning åt tjjenaren, steg den ståtliga herren uppför de få Frappstegen, öppnade dörren och trädde in i värds husets skänksal.

Bakom disken i fonden förunde den fete herr den

noff, medan utmed väggarna, omkring långa bord
satto en hel mängd gäster af byns invånare, hvilka
föredragit detta ställe framför hemmets händ.

Med en enda örnblick uppfattade främlingen
denna situation, hvarpå han trädde fram till diskan.
Alla betraktade honom med förvåning.

„Ännu en resande!“ hviskade Krasnekojanerne
sins emellan.

Främlingen fäste intet afseende vid det uppseende,
han väckte, utan vände sig till värden med orden:

— Kan jag få ett rum för mig och min betjent?

Herr Dernoff såg mycket menande ut, blickade
på gästen och nickade med hufvudet, alldeles som
om de varit gamla bekanta.

— Följ mig, ers nåd, uppmanade han och bu-
gade sig.

Främlingen brydde sig ej om det hemlighetsfulla
utseendet i värdens ansigte, utan följde med; han
antog, att det var så dennes sätt.

Vägen gick uppför en trappa till andra våningen.
En korridor, som genomlöpte hela huset, visade sig för
den resandes blickar.

Den beställsamma värden öppnade en dörr till

12.

höger och sade med en ny bugning:

— Var så god och stig in, ers nåd!

Gästen inträdde i ett stort, välupplyst rum. En munter brasa flammade i kakelugnen. Det såg helt hemtrefligt ut, och vår främling myste af belåsenhet, då han ifrån dens kalla vinterluften förbyttes in i denna varma angenäma luft.

— Ni har det ju ganska bra här, min vän, ^{yttra} frågade han, medan värden aftog pelsen och upphängde den på väggen, för hvilken fönst han belönades med en gläntande half imperial.

En tredje bugning följde.

Främlingen kastade sig i en lärestol vid brasan för att värma sina frusna lemmar.

— Befalles ers nåd något? frågade värden.

— Ett glas glödgast vin och en butelj sherry, om ni har.

— Strax, svarade värden och vände sig om för att gå.

På Fröskelan tycktes han erinra sig något, ~~och~~ han svängde på hufvudet och sade, pekande på en annan dörr:

— De andra näderna äro därinne, ers nåd.

Därpå stängde han dörren och försvann utför trappan.

span.

„Hvad mænne han menade med de andra råderu?“
Fänkte vår resande och blickade på den anvisade dörr-
ren. Han ansåg det förhållis vara under sin värdig-
het att ropa värdshusegaren tillbaka.

Han lutade sig bakåt i stolen, besluten att be-
gå om förklaring, då vinet skulle hemtas.

Medan han så satt, tyckte han sig höra röster
från rummet bredvid. Väggen var emellertid så tjock,
att ljudet blott urskiljdes som ett mummel.

Ett ögonblick fästades hans uppmärksamhet härpå
och hans tankar återvände till värdens ord, men snart
glömde han hela kagatellen — synbarligen emedan
han hade mycket viktigare saker att tänka på, ty
hans pannan lades i veck och ögonen blickade stunt
in i elden.

Ur dessa drömmar uppväcktes främlingen af den
återkommande värdshusvärdens, som hemtade det begär-
da på en silverbricka.

— Ah! det är bra, sade främlingen.

Värden flyttade ett litet bord intill länstolen,
lade brickan med vinkbuteljen och silverbägaren där-
på och frågade sedan, om hans nåd hade något ytt-

teknikare att befalla.

— Jo, gå ner och se till mitt ekipage och kusken.
„Bagatellen“ hade han redan förgätlit.

„Ekipage!“ tänkte värden, medan han gjorde sin byg-
ning och begaf sig ästad. „Han missade sig väl. Eki-
page! Han skulle ju komma ridande! Nå, hvem vet
... kanske deras nåder ej hade så noja reda på saken.“
Och lugnad frädde han ut på gården.

III.

En obehaglig situation.

Innan vi fortgå i berättelsen, vilja vi emellertid
försöka skildra vår hjältes, det vill säga främlin-
gens förhåll.

Det var en värkligt skön man.

Hans gestalt var välbildad, uttryckande smidighet
och kraft, hans hållning var rak och säker såsom
en militärs. Hans välformade hufvud bars alltså
stolt tillbaka lutadt och hela hans ansigte, he-
la hans personlighet uttryckte en oböjlig, jämn i
hård härskarevilja.

Under den höga, fria, om ett klart förstånd vitt-
rande pannan blivstrade tvänne örnögon, genom-

frängande, skarpa. Näsan var snarare rak än böjd, munnen utmärkte kraft och beslutsamhet. Ansigtet omgafs af ett vackert, välvårdadt helskägg, och öfre läppen beskuggades af ett par breda mustascher. Det låg ett drag af stränghet, parad med ärlighet och vänlighet öfver hans anlete. Vår hjätte var, såsom vi sade, en typ för manlig skönhet.

Dock framträdde icke nu alla hans förtägen, där han satt i länstolen framför den flammande kakelugnsvelden, djupsinnigt sterrande på lågornas lek och då och då smiltande på sitt glödjade vin.

Länge fick vår hjätte dock ej vara i fred och ro, ty plötsligt öppnades korridor-dörren änyo, men denna gång ej af värden, utan af en fremmande person, som instack sitt hufvud och kastade en blick omkring sig.

— Ack, ursäkta, min herre! sade han.

Vår främling vände sig mot dörren med en fråga om hvad som behagades, på läpparna, men den andra föoekom honom, i det han yttrade:

— Jag bet, min herre, arskulda mig, jag har gått miste...

Och sedan den unge mannen kastat en skarp blick på vår hjätte, tillslöt han dörren och

skyndade sin väg.

Vår främling däremot steg upp och begynte gå af och an i rummet, återförsjunken i sina tankar. Emellertid tycktes ödet vara emot honom denna afton: i stället för att låta honom i stillhet fortsätta sina funderingar, förargade det honom med ouppri hörliga afbrott.

Så äfven nu.

Knappt hade vår hjätte blifvit kvitt den unge mannen, som mistagit sig på dörr, förrän ett nytt buller af ett lås, som öppnas, förnams i rummet.

Förargad stannade främlingen och blickade mot dörren till korridoren.

Nu öppnades dock icke denna dörr, utan i stället let den, bakom hvilken, enligt värdens ord, "de andra nåderna" skulle logera.

— Vi hörde bullet här ... jäsa, du är redan anländ;
Jegor... och värden som icke underrättade oss!
Nå, god dag, brot!

Såluanda ropade frenne unga röster, hvilkas egare vår hjätte ej ännu såg, emedan han stod med ryggen åt dem.

Nu vände han sig emellertid förtornad om.

— Hvad vill detta säga, minna hebras! sag kannel

er icke! utropade han.

Han varseblef framför sig Frenne unga, obekanta män, hvilka stånade helt förbluffade utan att kunna säga ett ord.

Ett ögonblick var allt tyst; därpå, sedan alla fyra mönstret hvarandra, tog vår hjälte till orda.

— Ni har bestämt misstagit er, mina herrar, sade han. — Som jag sade, j ären mig alldeles obekanta, och, jag bet, lemnen mig i fred!

Och han blickade stolt och befallande på dem.

Men desse, hvilka alla tyktes höra till den högre aristokratin, gafv icke så lätt med sig.

Den, som trädte längst in i rummet, rodnade synbart af förtrytelse och sade med af harm darrande stämman:

— Min herre, ert uppförande är verkligen oförklarligt, där ni befinnet er i vårt rum!

Vår hjälte sade icke ett ord, utan gick till läinstolen, svängde om den så, att han kom att sitta med ansigtet emot sina öfveraktiga och ovälkomna gäster, lade det ena benet öfver det andra och betraktade de unga männen en stund med en snarjätisk blick, full af stränghet, under hvilken de andra voro frungru att nedslänka ögonen.

Hans monstring flyktes emellertid utfalla till de
nas fördel, ty hans drag mildrades något och han sade
med mindre hård röst, vänd till den som sist talat:

— Jag bes om förklaring på era ord, min herre.

Och den unge mannen höjde sig för det imponer-
vande majestät, som låg i främlingens tal och sätt,
han bugade sig och yttrade:

— Jag skall icke neka er den, min herre....

Vid dessa ord såg han på vår hjätte, liksom för att
fråga, om hans titulation var på sin plats.

Vår hjätte förstod blicken och nickade tyst.

Talaren fortsatte:

— .... Ty jag inser, att här begåtts ett misstag.
Min herre! Jag hade fullkomligt rätt, då jag påstod,
att detta rum var värt... icke sannt, mina vänners?
Tillade han, vänd till de Främlingar, som hittills stått
stumma.

— Javisst, ty vi ha hyrt detta rum, bekräftade
desse.

— Där ses ni, min herre, vände sig åter den, som
först talat, till främlingen. — Och till ytterligare be-
kräftelse kunna vi ju kalla på värden... ni har helt
säkert gått miste, min herre.

— Flod det första angår, genmålde nu vår hjälte, — triflan jag alls icke på era ord, minn herren, men i afseende å det senare, för jag undervänta er, att det var värden själf, som visade mig detta rum.

— Ah! utropade en af de unga männen. — Då är det bestämt ett misstag å hans sida...

— Hur så? frågade främlingen, som emellanåt nu erinrade sig värdens ord.

— Jo, återtog den, som talat, — saken förkälles sig så, att vi hyrt detta rum för en fjärdes räkning, som vi vänta hit i afton... och den gode värdshusvärdens har helt enkelt misstagit sig på person...

— Detta förefaller mig i alla fall besynnerligt, minn vände vår hjälte....

— Nej, icke alls, afbröt lifligt den unge mannen.

— Era förkällanden, minn herre, instämme kanske med de instruktioner, vi gifvit hotellvärdens. Ni anlände hit ridande? frågade han beende.

— Nej, var det korta svaret.

de unga männen förvånades.

— Nå huru då? frågade en.

— Jag åkte i kuskåda med Tre hästar, svande vår hjälte smilande, ty han gissade till hela sarn =

20.

manhugget och roade sig åt det löjliga misstagnet. Han erinrade sig nämligen, att värden sett hoar och keu hästarna eller ekipaget, men var dock på samma gång förtörnad på denne för hans värdestörhet.

— China herran, återtog han, — det är nu jag, som skall ge er förklaring...

Men här afbröts han af Bullersamma steg i trappen, dörren rycktes upp, och värden med kusken Ignat rusade in...

Låt oss emellertid nu återvända till kusken Ignat och den „odrägliga pojkspelet."

Vi lämnade dem i det ögonblick, då den förre, förtörnad af öfres drängens sluga skämt, blickade omkring sig i mörkret, liksom för att söka hjälp.

Och ödet tycktes verkligen vara vänlige mot tjänaren än mot herren, ty i samma ögonblick öppnades dörren till värdshuset och herr Jernoff trädde ut.

Öf högen bländades hans ögon af mörkret, så att någon minut förgick, innan han kunde se framför sig.

— Ej! ropade han. — Är här någon betjent till den herre, som just ankom hit?

— Jaha, herr värd, jag är den „herrens" kusk, svarade Ignat ironiskt med särskild tonvikt på ordet

„herrens.“

— Kusk! upprepade värden, kvars oro återkom. —
Nä, är hästen i stallet?

— Oftas har jag tre hästar, men ingen är ännu
i stallet, och det blott till följd af drängens oför-
skämndhet...

— Tre hästar! upprepade värden ängst. — Nä,
men hvem är ni då... Ah, här ser jag ju... Kuros
släde med tre hästar förspända... Hvad vill det här
säga?... Skänne det vara ett misstag?

Kusken Ignat hade emellertid af sin herre fått
befallning, att de skulle stanna kvar öfver natten,
och som det Frohlytors var en sträng herre, hvilket
man icke kunde motsätta sig, vågade han ännu
en gång försöka list... „ty“, tänkte han, „min af-
sigt är den bästa... och går det upp och ner... så...
hm... måtte man väl alltid kunna reda sig därut...“

Han genmälde därför:

— Ja, min gode herr värd, endera är det ett miss-
tag eller är det icke ett misstag... eller är det här
dadera. Jag är nog böjd för det sista.

— A-äh? frågade den arma värden, som redan
frott sig hafva begått en dumhet, men för hvilken hop-

22.

pets stråle åter begynte lysa.

— Jo, min käre herr värd, återtog den frönlige Ignat, — saken är den, att min herre nog är den, som ni väntat... det vill säga, om hvars ankomst tre unga adelsmän underrättat er...

— Hävål? Men hästarna och ekipaget? sporde värden, som åter begynte känna sig lugnad. — Hvarför kom er herre ej ridande?

— Ni har rätt, min vän... hvarför kom han ej ridande... jo, emedan det föll honom in, att han skulle... komma... åkande, svarade Ignat något långsammare, ty han uppfann ej något bättre genmål.

— Ah! min herre, ni skall ej nu skämta, invändde herr Dernoff, hvars tvifvel begynte återkomma.

— Säg mig rent ut, hur allt längre i hop... följau, man börjar frysa här ute i kolden!..., och hans röst hade en vredgad klång.

Emellertid hördes nu plötsligt ett brest flatskratt. Värden och kurken vände sig om och sågo den unge drängen, som hittills tygt hört på, skratta med full hals.

— Ah! det är du, din otäcking! mumlade Ignat.

— Hvad grinar du åt? snäste värden förargad, ty han var på dåligt humör af allt detta frässel.

Pojken behögade sluthjjen upphöra och sade hämnande:

— I ären båda rätt dumma ... ha, ha, ha!

— Hwafjells? sporde Tgnat.

— Hvad sade du, pojke? frågade herr Dernoff.

— Glömmen du, hvem du är, och glömmen du, hvem vi äro?

Och Tgnat tillade till världens förvar, emedan både nu fatt samma fiende:

— Glömmen du, att du talar till den herre och till mig, en främling?

„Ja, men en Fjense ... likom jag“ hade pojken på tungen, men han ansåg bäst att tija därmed och sade i stället:

— He-hej, förlåt, herr värd och förlåt, herr främling ... men jag sade, att j ären dumma, emedan j det ären ... ty där står ni, fatjusetta, och låter propa i er osanningar och dumbreter af den där främmande herren ... jag har ju sagt allt det där åt honom förut, och han vill bara ha plats för sine hästar ... ha! ha! ha!

— Fan till pojke! kväste kusken Ignat mellan tänderna.

— Åt det saunt, hvad Koguscha säger? sporde värden och vände sig till Ignat med förvånade blickar.

— Hm... hm... hm, mumlade Ignat utan att kunna säga något.

— Ha, ha, ha, ha, ha! grinade Koguscha.

— Tusan så helar! utropade herr Dernoff alldeles förbluffad. — Hvad skall man nu göra?... vänta... vi skola gå in och fråga... pojke, vakta hästarna... kanske ni är god och följer mig, herr kusk?

Och värden skyndade in förut.

Förlägen och skamsen följde vår stackars Ignat efter utan motstånd.

Koguscha stannade kvar, vaktande ekipaget och hästarna.

IV.

Härfvans upplösning.

Vår hjätte skulle just, som han sade, i sin tur af gifva förklaring, då han blef afbruten af den inrensade värdshusvärden, som hack i häl ätföljdes af

Kusken Ignat.

— Ursäkta ... jag är alldeles konfys, min herre, af detta Frassel, ropade värden, men då han såg sin nye gäst tillsammans med de Tre adelsmän: men, stannade han främt, alldeles förbluffad, ty nu trodde han, att han åter förirrat sig och i hastigt öm begått en dumhet, det vill säga, med andra ord, att den nya ankomne resanden ändå var den vätle och att han således låtit dragas vid näsan af den slugga Koljuscha.

— Ah! ursäkta ... jag ber om förlåtelse ... mistag, stammade den slacks herr Bernoff, men visste ej hvad han skulle tänka, då de fyra herrarne slugt småleande betraktade honom.

— Ja, det är verkligen ett misstag ... och ett groft sådant, sade plötsligt en af de Tre adelsmännen med allvarsam min.

Värden såg ut att ingenting förstå, medan den slacks Ignat orolig och förvånad sneglade ömsom på sin herre, ömsom på dennes gäster.

— Ni vore värd att straffas, herr Bernoff, fortsatte den, som talat.

— Jag ... hur ... ack, stammade värden förirrat.

26.

— Ja, för er försumlighet, fortsatte den obehagliga unge mannen.

Herr Dernoff blickade på honom, särdeles lång i synen.

— För er försumlighet just att icke närmare undersätta er om förhållandena, utan genast... hoppa i brunn, sked ett ord — för att förkorta er pina — denne herre, som ni inföt i vårt rum, är ej den, vi vänta.

— Ah! var världens korta utrop, och dock låg det en hel värld af tankar däri: tviflen var borta — det var således en lättnad, men på samma gång stod äfven det stora mistaget, den stora dumheten klart i ögen — vissheten därom var tryckande. Och på samma gång kom han ihåg en annan sak, som gjorde situationen alldeles förtviflad: det var, att alla rum i huset voro uthynda för natten! Hvar således härbergerna den nya gästen?

Den arma herr Dernoff var så olyckligt intrasslad i den härfrå, han själf spunnit, att han ej såg någon utväg att reda sig därur. Hans utseende var så tragikomiskt, att de unga adelsmännen utbrusto i ett hjärthigt skratt och var hjälte drog på mun.

Härdens förteckelse väckte emellertid medomtan hos alla, och en af de Tre unga männen utropade:

— Ni kan lugna er, herr Dernoff, vi äro icke några känditer och äro ej spetsa er... men emellertid före-
slår jag, att vi öfverlämna till min herres afgörande
des hvad straff värden skall lida, tillade han väns-
kligt vår främling.

— Vi instämna i ditt förslag, ropade de två andra.

— Och jag, mina herrar, gör likaså, sade nu vår
hjärte, som tillika varit stumm. — Det straff, jag på-
lägger herr Dernoff, är, att han på ögonblicket visas
mig ett annat rum och, till ett godt slut på saken,
upptår dit en båt, till hvilken jag inbjuder er, mi-
na herrar, för det vi må presentera oss för hvarandra
och dricka hvarandras skål och dymedelst bortglömma
denne lilla förargelse.

Och han vinkade med handen åt värden, att denne
skulle gå.

och denne hade bländat och svört på lappsten, liksom
för att göra något, under det vår hjärte talade.

Nu darrade benen under honom, då vår hjärte slut-
tat, och med sönderbitande stämma skrek han:

— Vad, min herre!

Alla blickade förvånade på honom, och främlin-
gen ryckte ögonbrynen.

— Nå, hvarför dröjer ni? sporde han strängt.

— Ack, ers nåd, det är omöjligt.

— Hvad är omöjligt?

— Att ers nåd kan få ett rum.

— Hvad? Hur så?

— Jo, alla mina rum äro uthyorda.

— Ah! sade vår hjätte och steg upp. — Där ser ni nu herr Dernoff, hur farligt det är att vara fjärsdig. Kom ihåg detta som en varning för framtiden! Utan er obetsämsamhet hade vi sluppit all denna obekvärlighet. Ignat, vände han sig till kusken, för du, att hästarna också fortsätta ... nu genast?

Innan Ignat hann svara, utropade en af adelsmännen:

— För all del, min herre! Icke skall ni tänka på afresa i denna köld... i detta mörker... i denna illa beröftrade Trakt... för all del! Allid nöje erbjuda vi er detta rum... den, vi vänta, kunna vi nog här bärgera inne hos oss.

De andra adelsmännen upprepade denna begäran. Vår hjätte sig till dem och sade med en lätt buggning:

— Mina herrar, jag tackar er för er värblygen

Vänliga artighet mot en främling, men dock afslår jag ert erbjudande... Emellertid hoppas jag få veta herrarnas namn på det vi måtte kunna göra närmare bekantskap. Jag är greve Belloni.

Adelsmännen hade alltför onyckten takt för att besvära greven med ett förnyadt erbjudande, därför de presenterade sig.

— Mitt namn är greve Stepanoff.

— Baron Vereschagin.

— Greve Daniloffsky.

— Och nu, mina herrar, återtog vår hjätte, eller, såsom han kallade sig, greve Belloni, — nu föreslår jag, att vi skola gifva ett så godt slut, vi kunna, åt denna lilla historia, eller, med andra ord, att vi ändock dricka den påtänkta bålen ... här i detta rum, scenen för vårt romantiska sammantrafande ... Ty så till vida antager jag er inbjudning att stanna kvar... du, Ignat, ser till, att mina hästar få foder och hvila, så att vi kunna fortsätta efter Frenne timmar ... Herr Dernoff, vi skaffar dit upp den bål, jag beställt.

Härmed voro alla parter nöjda.

Värden var glad öfver att hafva sluppit ifrån för så godt pris, Ignat likaså — ty hans samvete var o-

roadt af den fatale liden-loyneu —, de Tre adelsmän-
nen voro glada af att ha gjort denna bekantskap... —
Den enda, som ej till fullo kunde dela glädjen, var
naturligtvis grefve Belloni, som hade den matthje re-
san i kikaren.

Herr. Dernoff och kusken Ignat aflägsnade sig
för att uträta de erhållna befallningarna.

De fyra adelsmännen satte sig ned och begynte
konversera.

Grefve Stepanoff var den äldste af de Tre kamraterna.
Mörkt hår och skägg, en blek hy, en rak nesa, bruna ö-
gon, en lång väst och för öfrigt ett allvarsernt yttre — se
där kännetecknen på hans person.

Baron Vereschagin däremot var kort till sin taille,
hade äfvensi mörkt hår, hvilket dock var glesst i mot-
sats till kamratens ofvriga peruk, bar intet skägg, men
väl mustascher af samma bruna färg som håret, och
hade — äfvenledes tvärt emot grefve Stepanoff — ett
ganska jovialiskt uttryck i sitt anlete och en liten
vintermage.

Grefve Daniloffsky tycktes vara omkring för-
och tjugo år och var synbarligen den yngste. Han
såg särdeles bra ut, men hans skönhet var af helt

annat slag än vår hjärtas, grefve Bellonis. Daniloff's skys hela uppträdande var, så att säga, den fullkomligaste entusiasm, och det var äfven han, som för det mesta fört ordet. Hans växt var af medellängd, men smidig och stark. Det vackra, något veka och kvinnligt formade hufvudet uppträdde frimodigt på ett par breda axlar. Håret och mustaschern voro af en rasker brun färg, blicken ur de djupblå ögonen var smickande, hyn hvit och skär med rosor på kinderna och läpparna, som ofta lags och visade en bländande hvit tandrad, hade korallens rögröda beint, medan den fint böjda näsan erkom tycktes skapa att inandas de härligaste vällukter och de små händerna och fötterna voro bevis på en bekymmerslös lefnad.

— Minn herrar äro reskamrater, sade grefve Belloni för att öppna samtalet.

— Ja, svarade baron Vereschevich, — vi äro oss alla till Moskva, där vi äro bosatta. Emellertid vänta vi här en af våra vänner, furst Primjansky, som lofat komma oss till mötes till Krasnenskoje, denna lilla by.

— Och jag tycker, att han redan borde vara anländ, tillade grefve Stepanoff, — ty klochau går på ätta.

— Kanske han varit utsatt för en lika intressant episod, som vi här, anmärkte greve Belloni.

— Ah! det tros jag icke, genmålde greve Daniloffsky. — Primjansky är så mycket engelsman, att han icke skulle låta sig uppehålla af några bagateller.

— Apropos, sade baron Vereschagin, — jag tycker, att greve Bellonis namn låter särdeles italienskt.

— Ni misstar er ej heller, min baron. Jag är italiensare.

— Ah! verkligen! utropade Daniloffsky. — Men ni talar ju en excellent ryska, herr greve. Jag trodde, att ni var infödd rysse, ehuru er familj var af italiensk härkomst.

— Och ni kommer banningen ganska snåra, herr greve. Fisserhgen är Italien mitt hemland, men jag har i flere års tid varit bosatt i Ryssland, så att till och med mitt sätt antagit rysk karaktär.

— Apropos sätt, anmärkte Stepanoff, — så anser jag, att en bildad adelmans uppträdande alltid bör vara lika, vara dikterad af samma principer af artighet, generosité o. s. v., han må då vara af hvilken nation som helst.

— Kan så vara, herr greffe, gemmälde vår hjätte.
 — Emellertid använde ni med fullkomligt rätt det lika ordet „böi“, ty „praktiken“, det vill säga det verkliga lifvet, visar oss att det är tout à sa place. Hvarje adelsman borde vara så som ni säger och såsom ni själf är, herr greffe, men tyvärr gifras otaliga undantag.

— Nulla regula sine exceptione, yttrade baron Veseschagin, — jag öfverensstämmer med er, greffe Belloni.

I detta ögonblick öppnades dörren, och värden, bärande med båda händer en stor, rykande punschkål och åtföljd af en uppassare med glas och nödiga tillbehör, trädde in med ett smilende på läpparna.

— Se här, deras nådet, hämtar jag med mig 1:0 bäl och 2:0 en kärkommen gäst, sade han och började tillsammans med uppassaren ställa i ordning ett stort bord i det rummet.

Bekräftande värdens ord inträdde en veslig gestalt, insvept i dyrbare pelsvärk och med en skinnmössa på hufvudet.

Vid hans äsyn sprungo de tre unge adelsmännen upp från sina platser, välkomnade honom hjärthigt och hjälpte af honom ytterplaggen.

Så den nykomne sedan kastade en frägnande blick på greffe Belloni, skyndade Daniloffskis att presens

Tera.

— Greffe Belloni, som hedrat oss med sin bekantskap... furst Trimjansky, den vän, om hvilken vi talat med herr greffen.

— Låtom oss nu fortsätta vår angenäma conversation, bjöd vår hjätte och tog plats vid bordet.

De andra följde hans exempel.

Snart var samtalet i full gång. Hjärthigt skrattade man åt det af greffe Daniloffsky på ett särdeles pikant sätt berättade lilla misstaget, och skämningen var den allra bästa....

Sedan vi nu fullgjort vår skyldighet i afseende å alla dessa personer, kunna vi uppsöka en annan del af vårdshuset, där någonting tilldrog sig som är af intresse för oss att veta.

V.

Mörka planer.

Läsaren erinrar sig froligtvis den unge man, som störde greffe Belloni i hans funderingar, emedan han, enligt sina ord, tagit miste på Jörr.

Det är honom, vi skola följa.

Så snart han stängt Jörren efter sig, antog hans anlete ett ganska förnösamt utseende, och, utan att det

ringaste tveka gick han rakt på en annan dörr i kor-
ridoren, öppnade den och trädde in.

Det var ett rum likadant som det, vi redan kända
till. Afren här flammade en brasa i kakelugnen.
Framför denna stod ett litet bord, och vid bordet fanns
länstolar.

Den ena af dessa länstolar var tom, i den andra
satt en medelålders man.

— Evviva, duigi! Egli vi è venuto! utropade den
unga mannen, i det han trädde in.

— Bravissimo, fratello! nickade den andre. — Il
guadagno non sarà il minore.

Den unge mannen satte sig i den lediga länstolen
och tog en klunk ur det vinglas, som stod på bordet
framför hans plats.

Det var uppenbarligen tvänne italienare, hvilket
man redan kunde höra på deras tal.

Denna förmodan bekräftades af deras utseende.

Mörk hy, svart hår och skägg, svarta ögon, hvilkas
uttryck var oroligt och slugt, mörkbruna kläder — detta
var gemensamt hos båda.

Den äldre såg ut att hafva tillryggelagt femtio vin-
trar, den yngre knappast tretio.

Den äldre, som af sin kamrat kallats Luigi, var öfverlastad af smycken: ringar, berlocket, ett stort guldbus, en tjock ked, armband, medaljonger o.s.v., hvilka gäfro ett köpmanligt utseende åt hans korpulenta figur.

De fortsatte sitt samtal på sitt hemlands språk, Fredrik vis för att ej bli förstådd af någon, som möjligtvis kunde lyssna på dem.

— Ebbene, Luigi Bomba, yttrade den yngre, — när då jag fullgjort mitt uppdrag att se efter om han var den rätte, — för resten kan jag säga dig att vårt anslag lyckats, ty där står han utan rum! af misstag införd i ett utbyrrot — ja, nu skall du redogöra för mig för afsikterna med denna vår resa, hvarför vi ryckts bort ifrån det sköna Italien till denna kalla ödemark — bort ifrån våra kamrater, som nu äro utan öfverhufvud, då du ej är där.

— Ja visst, svarade Luigi Bomba; — emellertid bör du först omtala för mig, hvad du menade med, att han är i ett utbyrrot rum?

— Jo, den enfaldiga herr Dorra — eller hvad han heter — tog honon för den resande, som de Frenne ards. männen väntade och införde honon i det för denne afsedda rummet... Du förstår, det blir en frestlig för

veckling... och emedan vi kyrt alla de rum, som ännu
voro på värds huset lediga... så, där står han på bara bae-
ken... men nu tycker jag...

— Ja, nu skall jag tillfredsställa din naturliga ny-
fikenhet, sade herr Bomba och steg upp samt gick till
en inre dörr, öppnade den och ropade:

— Olà, camarati! Ehi!

Genast hördes steg från de inre rummen, och tre
svartkladda karlar syntes på Tröskeln.

Bomba gick åter till sin stol och satte sig.

— Sättes, bjöd han.

De tre männen följde hans befallning, allvarsam och tyst
Luigi Bomba började:

— Hittills har jag varit den enda som känt till det
uppdrag, för hvars skull vi nu äro här. Emellertid är den,
den kommer, då i skolan få del af hemligheten. Att
jag valde er af ert band — er, som längst tjent undet mig
—, bevisar, att saken har sin vikt.

Han tystnade ett ögonblick.

De fyra öfriga blickade med spänd uppmärksamhet
på honom.

Bomba fortsatte:

— På er Trohet och lydnad vet jag, att jag kan lita.

Ett sakta bekräftande mummel hördes.

— Emellertid, återtog Luigi Bomba, — har alla vår öfverherre och mästare, ordensgeneralen, befallt mig att iakttaga alla de högtidliga formaliteter, som vid dylika tillfällen äro af nöden.

De fyra männen nickade till samtycke.

— Jären alla, liksom jag, upptagna i det heliga, öfver hela jorden utbredda samfundet, hvars namn är Jesuitetorden och hvars medlemmar äro förpliktigade att afgifva fyra dyra loften: nämligen till munklöftets Frenne paragrafer ännu en fjärdes, den om en obrottslig lydnad mot förmännen. Vi hafva alla efter ett långt novitiat begett denna ed. I, som alla ären scap, ären till vidare blott medhjälpare, jag däremot innehar redan en högre rang, den af superior. Redan i denna egenskap ären j mig lydriad skyldige — detta desto mera på grund af ordensgeneralens befallning, som j kunnen se af denna underpunkt. Känner j denna ring?

Och Luigi Bomba drog af sitt finger en guldring med en blåttrandt diamant i midten, omgifven af Frenne ringula topaser, och visade den för sina åhörare.

Derse studerade vid ringens åsyn.

— Symbolen! mumlade de och gjorde en byggning.

— Ja, symbolen, sade Bomba, — de fyra löftenas symbol, af hvilka lydnadseden motsvaras af diamanten.

Och han lade ringen åter på sitt finger.

— Nu, återtog han, — nu äro formaliteterna undan-
gjorda, nu skall jag gifva er mina instruktioner.

Efter ett öfvermåttigt tystnad fortsatte han:

— Vanligtvis bruka samfundets lagta medlemmar ej så del af afsigterna, de äro blotta verkställare af kungens
männens befallningar. Denna gång har dock ordensgeneralen
tillstått ett undantag — visserligen inskränkt inom vissa grän-
ser, utom hvilka ej ens min kunskap sträcker sig. Ebbene,
hören! Efter omkring tvänne timmar, det vill säga två och en
nio — möjligt dock, att jag kommer att förändra timmen —
skolen i alla vara färdiga till aftes. Vi sätta oss i vår
rygga släde och köra ut på vägen till Kaluga, vidare
in i den tjocka skog, som börjar på en ryck versts afstånd
härifrån. I denna skog fortsatte vi tvänne veckor, hvar på
vi göra halt och gömma släden och hästarna så bra vi
kunna, hvilket nog blir lätt i detta egyptiska smörken.
Själft följa vi oss, maskerade, på hvardera sidan af vägen
och vänta. Antagligen dröjes det ej länge innan en kus-
släde, förspänd med tre hästar och körd af en kusk, kom-

mer från Tulasidan. I släden befinner sig en ensam man... j förstå, hvad som skall följa... j, som så ofta deltagit i dylika situationer. Märken! Ingendera af de två resandena få ens säras — i värsta nödfall kuskken, men på inga villkor herren! Det skall bli en enlevering... de enleverade föras till Italien, till ordons generalen. Emellertid anser j kanske detta icke för något oräkligt och viktigt... vänta! Hemlighetsen består i kunskapen om, hvem denne man, som åker i släden, är.

Luigi Bomba työtnade och tog ut ifrån sin bröstficka en större medaljong, som han öppnade. Ett porträtt visade sig för de förvånade männens blickar.

— Känner j denne person?

— Han! utropade den unge man, vi beskriver i början af detta kapitel.

— Ja, men vet någon, hvem det är?

Alla skakade på hufvudet, nyfikna att lära känna namnet på exaren till det sköna och stolta hufvud, för det frättet föreställde.

— Detta porträtt har ordonsgeneralen gifvit mig, på det vi måtte igenkänna den person, vi skola enlevera. Detta porträtt... Kommen närmare, så skall jag

hviska er den stora hemligheten!

Skännen Gräde, entresserade och nyfikna, närmare omkring Luigi Bomba.

Denne fortsatte:

— Detta porträtt föreställer Nikolai, hela Rysslands omäktiga tsar, som i detta ögonblick befinner sig helt nära oss på detta värdshus.

— Oh! oh! *cospetto di Bacco!* *proffare il mondo!* voro de utrop af bestörtning, som genjödo från de fyra mäns läppar.

VI.

Olga.

Ända tills nu hafva de handlande personerna bestått af blott män; därför vilja vi fylla den brist, som härigenom uppstått, i det vi uppsöka en del af värdshuset, där vi få de medlemmar af det täckare könet uppträda.

sett mindre rum på nedre botten, ganska väl möbleradt och pryddt med doftande och friska krukväxter, hvilket vi så de en omsorgs- och smakfull kvinnas hand, sett vid sin spinnrock en medelålders, enkelt klädd kvinna.

Det var fru Bernoff, värdens hustru, makau i det

enligt de goda Krasnenkojanerne på lyckliga hemmet.

Emellertid Fro vi, att de skulle blifvit ganska öfverraskade, om de kunnat blicka in i denna kammare.

Vissertligen, såsom vi redan nämnde, felades själfa rummet ingenting i trefnad — Fräntom tog det sig denna kalla vinterafton särdeles angenämt och intagande ut i valdlysens och brasans förenade belysning — nej, det öfverraskande var att se den så lycklig ansedda hustrun och modern.

Spinnrocken var tygt, dess hemtrefliga surr genföd ej i kammaren.

Kvinnan höll sin arm hvilande på hjulet och sitt knä vid lutadt i handen. Hon snyftade sakta.

„Alles ist zu Ende — zu Ende. O, meine geliebte Tochter, warum bist du nicht mein? Nie, nie mehr kann ich mich an deine treue Brust lehnen... O, mein Gott, ich unglückliche!“

De två voro de ord, hon suckande suttalade.

Den ädla frun kunde vara omkring femtis år. Hennes hår var grånadt, hennes ty matt, hennes gestalt kort. Vanligtvis låg dock ett så innerligt, kärleksfullt uttryck

öfver hennes spåda ansigte, att det förskönade henne och förnygrade en hel hop är. Och härtill kommo de vackra, blå ögonen med sitt milda skimme.

Fru Dernoff hade talat Tyska. Hennes hemland var således icke här, utan långt, långt borta — eller hvarför skulle hon annars beqvämt detta vällydande, poetiska språk?

Knäppt hade den goda kvinnan med sorgsen stämma uttalat de ord, vi anförde, innan en dörr öppnades, och in frädde, liksom en värmande, klar solstråle, en ung, skön flicka.

Leendet låg på hennes rosiga läppar — dock, näste vi tillrä, äfven detta leende var något melankoliskt, framtvingadt.

Men då hon såg den gråtande modern, stannade hon först häpen och sade på ryska:

— Du grätes, maminka!

Därpå skyndade hon till modern, tog hennes hufvud i sina händer och kvistade:

— Säg, hvarför grätes du, älskade?

„Flente nicht, nein nein!“ tänkte den äldrige för sig själf och svarade på ryska, i det hon försökte lo:

— Ach, jag Trod minsann, att jag somnat, Olga!

Men den älsklige flickan lät ej öfvertyga sig, utan invände kärleksfullt:

— Du narras, mamma. Hvarför vill du ej säga sanningen åt din lilla Olga?

Dessa ord „din lilla Olga“ hade så när kommit modern att ämno falla tårar, men hon bemästrade sig och betraktade med en lång, innerlig blick den kära företecknen, som låg framför henne på knä och smekte hennes hufvud. Och det var henne en riktig njutning att än en gång få granska de älskade, älskliga dragen i deras minsta detaljer — att få inpräglade dem i sitt minne... emedan hon ju så snart skulle förlora sin dotter...

Och hon fryskte en kyss på de långa, ljusa lockarna — en kyss på den rena, slotta pannan — en kyss på den fina, hvita kinden — en kyss på de drömmande, mörka blå ögonen — en kyss på de små, rosiga läpparna — och åter kyssat öfverallt på det sköna, ovala ansigtet, på de små öronen, på den långa, svanhvita halsen...

Olga kände sig orolig.

Aldrig hade hon sett sin moder sådan.

— Mamma, mamma, hvad felas dig... Hvad har hänt?²
... Säg mig, älskade!

Och utan att hon själf visste af det, kände äfven hon sina ögon fyllas af tårar, och med innerlighet besvarade hon moderns otaliga kyssar.

Fru Dernoff tvekade. Skulle hon tala om allt för sin dotter — ack! af gammal vana kallade hon henne i tankarna ännu sin dotter —, om allt, såsom hennes man befallit henne? Ja, plikten bjöd det, men kärleken, krafterna satte sig däremot. Hur skulle hon kunna öppna den förfärliga hemligheten, som äfven hon fått kunskap om först i dag på morgonen?... Hon visste ju, att Olga älskade henne, älskade henne såsom en dotter sin moder... Hur stora detta unga hjärtas frid genom att öppna, att hon ej var Olgas moder... Nej, det var omöjligt... det var nog med ett brustet hjärta — hennes eget —... Och dock stod plikten där och ropade: du skall! Hade icke mannen på morgonen förklarat att det var så hennes vija — hennes, den riktiga moderns —, att då dottern vore fylld af spott och ära, så skulle hon få veta af hemligheten... ja, det var orätt att förlaga en så viktig sak... om hennes föräldrar möjlighets ännu skulle lefa...

— Olga, jag har mycket att tala med dig om. Kom mitt barn, vi skola sätta oss i soffan.

Fru Dernoff hade fattat sitt beslut. Hennes röst hade återfått sin vanliga lugna klang.

Orödhj och förvånad efterkom dottern moderns vilja, och båda satte sig i soffan.

VII.

Bekännelsen.

Det var en vacker tafel, den, som bildades af de tvänne kvinnorna i hörnsoffan, omgifven af stora krukväster. De tvänne motsatserna alderdom och ungdom voro där representanda, den förra af den lilla, spåda fru Dernoff med sitt milda utseende, och den andra af den bredvid modern sittande sköna, högvärla, smårta Olga med det fina ansigtet och vernodiga uttrycket.

Det var den sistnämnda, som först bröt tystnaden:

— Älskade moder, nu är jag redo att höra allt, hvad du har att säga mig. Det är mig, som ~~svore~~ svor. Det ej af det gladaste slag.

Och hon slog armen om moderns lif och betraktade henne ömt och frågande.

— Du har rätt, stackars Olga, svarade fru Dernoff sorgset. — Jag har verkligen svårt att kunna fatta det, svårt att omtala det för dig. Stackars barn!

Den gamla satt en stund försjunken i sina tankar.
Olga respekterade hennes känslor genom att tåga.

därpå fortsatte fru Dernoff:

— Jag Froo, det är bäst, att jag berättar dig allt
så som jag själf ^{sick} höra det... Då jag i dag på morgonen
efter middagen utträttade minn sysslor i köket, in-
trädde plötsligt min man, och af hans allvarliga
snyesyn anade jag till något viktigt. Min aning
slog in.

„Lisbeth“, sade min man och satte sig på kanten
af vedlådan, som stod nära spisen, där jag i dag en-
sam sysslade. „Lisbeth, jag har något att tala med
dig om.“

„Jag skall lyssna färdigt“, svarade jag och ställde
om kittlarna.

„Saken är den — som du vet tycker jag änte
om långa tal —, alltnog; Olga är hvarken min
eller din dotter“...

De sista orden hade den arma fru Dernoff knap-
part kunnit uttala. Rosten stockade sig i halsen,
och hon hade svårt att återhålla de framkvälvande
stärarna.

Hon tystnade och vände sig mot Olga, men eff. gaf ett lätt skrik, då hon såg den unge, blek som döden och utan andhemtning, ligga lutad mot soffkarmen.

Fru Dernoff öppnade genast hennes klädringslåda och sprang efter en karaff vatten, som fanns i rummet, hvarpå hon började bestryka den afsvimmades panna och tinningar med det friska vattnet.

Snart öppnade Olga sina sköna ögon.

Dessa hade ett förtviflat uttryck, och rösten lät hes och bruten, då hon kvistade:

— Moder! Moder!

Med en ström af tårar kastade sig fru Dernoff till flickans bröst, och fast och innerligt höll de hvarandra omslutna.

Ack! Moder kunde gråta, men dotterns ögon voro torra.

— Moder, moder! kvistade hon fortfarande och tryckte denna fastare intill sig.

Fru Dernoff blef skrämde. På detta sätt kunde Olga förlora förståndet. Ack! hvarför hade hon också så plötsligt kommit fram därmed... O, min Gud! Om

Olga, hennes egen älskade Olga blefva förtig, så skulle hon taga livet af sig... Fru Dernoff öfverhoppade sig med själfförebärlser...

— Lugna dig, min älskling... O, ser du ej, hur jag lidet af att betrakta dig, så förtviflad... Lugna dig, min kära, kära Olga... Ännu är jag ju hos dig... ännu få vi älska hvarandra...

Da slutligen befriades det arma barnet med en strid tåröflod. Långe snyftade hon vid modrens bröst under dennas upprepade snreknningar. Smärningom begyrnade hon lugna sig och tänka redigare. Da föreföll henne allt så underbart. Hon vaknade liksom ur en dröm. Hvarför hade hon sålunda gråtit?... Hvarför?... Skulle icke denna ömma kvinna vara hennes moder? O, det var ju något omöjligt! Nej, hennes moder, verkliga moder var det... Det kunde hon... Men fadern!... Tänk, kanske herr Dernoff ej var hennes fader... Det vore da möjligt... Ty honom hade hon aldrig riktigt kunna älska... Han var så hård och kärlekstlös... Men här var hennes moder... Fru Dernoff hade ju själf talat om hennes födelse...

— O, mamma, det är icke sant, hvad du sade, att jag ej vore ditt barn... Känner du ej?

— Älskade Olga, mitt barn, jag måste tro på min man

ord, oaktat mitt hjärta strider däremot.

— Men hvarför då icke hellre lyda hjärtats röst?

— Ack, mitt barn, han framtedde så tydliga bevis.

— Ni skola kullstä dessa bevis.

— Det... det... Kunna vi icke, min älskling.

Moderns röst hade varit sorgsen, oaktadt hon i sitt hjärta kände liksom en lifvande värme vid Olgas fröstefulla ord.

Emellertid kände Olga, som nu öfverunnit den första, lifliga rörelsen, en stark längtan att få höra, hvarför hon icke vore fru Dernoffs dotter, hvilket hon likväl fullt och fast trodde sig vara.

— Skamma, nu kan du fortsätta din berättelse... sedan skola vi bevisa, att jag är din dotter.

— Mitt barn, du skall få höra, hurvida vi äro i hand därtill.

— Nä, om äfven alla världens onakter sätte sig däre-
mot, så äro dock min älskade moder.

Och hon tryckte en kyss på moderns pannu.

Öfver bådas sinnen lägrade sig kärlekens frid.

Fru Dernoff begynte åter sin berättelse:

— Af dig själf kan du förstå min gränslösa öf-
verraskning vid Dernoffs ord. Jag vill icke beskrifa

den förfärliga, som intog mig. Jag skulle ej kunna det heller... Alltrog: liksom den nu, lugnade jag mig småningom och sökte tröst hos Trifflau. Jag kunde ej Fro att min mans ord voro sanna. Jag bad honom för Guds skull sluta upp med sitt skämt. Men min man röddes ej af mitt uttöende, utan befallde mig att tija och höra på, hvad han hade att berätta.

"Jag skall bevisa dig, att så är," sade han.

Och så berättade han. Osvilkorligt lysande jag till hans ord, medan det förfärliga allt klarare stod framför mig. ... Jag försökte Fro mig med kända tankar. Hvad gör det egentligen, om Olga är min dotter eller ej? sade jag för mig själf... Men genast vid denna tanke var det som om mitt hjärta velat bresta. Jag bad till Gud om styrke... Ack! jag glömmar ju alldeles att omtala för dig... Men vänta! Först skall jag yppa för dig en sak, som du hittills ej haft aning om... Du har ju alltid trott, Olga, att vi äro ryssar, min man och jag?

Olga betraktade förvånad sin moder.

— Ja visst, goda mamma... Hvarför frågar du det?

— Kära barn, vi äro inga ryssar. Vårt hemland är Tyskland...

— Ack, moder, du har alldrig talat där om, an-

märkte den unge flickan förbräende.

— Min man hade befallt mig att tga Järmed.

— Hvilka hemligheter! Jag förstår icke alls... Hur gick du in därpå, mamma?

— Jag var svag... Min man förbjöd mig strängt... Jag måste lyda honom...

— Men förklarade han dig ej, kvarfri...?

— Nej, han sade blott, att vi nu voro riktiga ryssar... Min dotter skulle uppfostras till ryssin... Tyska skulle jag få tala med henne... ibland, dock utan att tala om Tyskland... Idag blef det mig klart, det egentliga skälet.

— Stackars moder, hvad allt detta är mytiskt.

— Ja, mitt barn, du skall få höra. Dernoff berättade mig följande: Några dagar förrän jag födde mitt barn ankom till värdshuset en frö, en fattig euka på resa till Moskva. Jag, som då låg sjuk, visste ej af något. Emellertid — på samma gång som mitt barn, en liten flicka, kom till världen, framföde — underbart nog — äfven den främmande eukan ett flickebarn. Men det behagade Gud att taga från mig min dotter; hon dog, några timmar gammal. När den fattiga kvinnan fick höra detta, bezyante hon bestormu min man med

böner att antaga hennes barn i den dödas ställe och
njaga det som sitt eget. Hon själf var så fattig, att
hon ej skulle kunna sörja för sitt barns uppehälle... Min
man bevektes af enkans tårar, och... Kvinnans dotter
blef mitt barn...

— Och du visste aldrig af din dotters dö? afbröt
Olga.

— Nej.

— O, moder, det är rika som jag är icke den kvin-
nans dotter... icke henne, som hårdhjärtadt försköt sitt
eget barn! Nej, nej!

— Så är det dock.

— Bevis, bevis!

— Så bevisas äfven jag af min man.

„Om du icke tror mig, genomläs han,“ så går till
gamla chascha“...

— Chascha! utropade Olga. — Chascha! Amman,
som skötte mig, när jag var liten, som jag älskade och
vördade... skulle äfven hon vara delaktig i ett brott, på
hvars tillvaro jag dock icke tror, tillade den unge flic-
kan med fasthet.

— Jag var lika förvånad som du, genomläs fru de-
moff, — men min man sade, att chascha skall se.

Den främmande kvinnan och mig, och att det var
 rit hon, som förrättat utbytet.

— Nä, har du frågat Mascha, mamma?

— Nej, mitt barn...

— Tante?...

— Nej, ty jag trodde på min mors ord...

— Moder, du gjorde orätt. Jag är öfvertygad, att om
 du spott Mascha, så skulle hon kullslaget prappras ord.

— Nej, Olga...

— Hvarför icke?

— Då skulle Dernoff ej gifvit mig en dylik valfri-
 het... När han sade mig: fråga Mascha! insåg jag, att
 han var säker på sin sak.

— Men, mamma, tänk om han mutat henne!

Fru Dernoff förstummades. Det hade hon verkligen
 ej tänkt på. Om han mutat henne! Ja, om han det gjort
 så vore kanske allt ännu bra... Tänk! Den gamla kände
 sina krafter älsom förnyade... Ett ögonblick hade hon lika
 som hörspat till af glöje och kopp..., men i nästa minut
 återkommo tviflen... Hvarför? Talla jell var det mystriset.

— Aek, mamma, så är det! afbröt Olga fru Der-
 noffs tankegång. — Emellertid vill jag nu genast gå till
 Mascha för att...

— Hvad sade du, Olga? Nu i aften! utropade modern hufven.

— Ja visst, moder! Ser du, jag är nästan glad redan! Så öfvertygad är jag om, att allt ännu blir bra.

— Men, Olga...

— Låt mig gå, mamma. Det dröjes ej länge; snart är jag tillbaka med en glädjefull underrättelse.

Fru Dernoff tog. Hon blef frostad af dotterns fasthet och mod. Hon satt stilla i soffan, medan Olga tog på sig sin vinterkappa, sina handskar, sin muff, sin skinnmössa, sin ytterkängor.

— Ser du, nu är jag färdig. Adjö, så länge, alltså mamma. Hoppar, hoppar, liksom jag!

Och sedan hon tryckt en kyss på moderns läppar, skyddade hon genom en siddörr ut på gården och därifrån vidare mot den lilla byns utkant till Marschas evigha stuga.

Fru Dernoff satt fortfarande i soffan. Hon visste icke, hvad hon skulle tänka... Och dock kändes det nu mycket varmare om fjärtat, än i ons, då hon var ensam.

Och i alla fall hade hon ju Olgas orubbliga kärlek. Det visste hon.

VIII.

Mascha.

Maschas stuga var belägen ett stycke utom Krasnenskoje vid Kagulavägen. Det lilla huset innehöll blott en förstuga och ett rum, som fjenade på samma gång till kök, matst, sofvrum o.s.v. — en bostad dock tillräcklig för den ensamma gamla, som redan i flere årtionden varit dess innehafvare.

Mascha hade för länge sedan varit gift med en tunnbindare och haft treune barn, hvilka dött som helt små. Äfven fadern hade snart följt dem i grafen, och då hade enkan blifvit baramorska. Emellertid, oaktadt hon ej hade någon konkurrens, bar det henne dock svårt att förtjena sitt uppehälle till följä af byns litenhet. Hon begynte därför äfven slå sig på annat, det vill säga hon blef spåkvinnna. Flere lyckade profetior skaffade henne snart rykte. Hennes inkomster stego. Ifrån de närbeliggande byarna strömmade folk till henne för att spå sig. Mascha blef på samma gång både förtä och hällen i vördnad. Hennes ställning var förmäntigare än någonsin.

Emellertid måste Mascha ha förtä vid sitt yrke, ty på de senaste sexton ä sputton ären hade hon aldrig be-

fraktat en menniskas handlinger, aldrig läst i det på botten af kaffekoppen kvarblifne kaffet. Men vare sig hon samlat så mycket pengar under goda dagar eller att hon — såsom några menade — gjort förbund med den onde, aldrig tröt henne någonting, ty hennes bors var välfylld af blanka silfverrublar.

Det var till denna kvinna, Olga skyndade med snabba steg. När närmare hon kom den låga beringen, dess hårdare klappade hennes hjerta. Skänne Marscha skulle yppa någonting, och, om hon det skulle göra, hvad vore det? Denne fråga satte den unge flickans sinne i stark oro. Hon märkte ej kolden, hon kände ej den rasande Nordan, som bet hennes kindar — hon kände welken perla fram på pannan, då hon museblef det flämtande ljudet i marschas låga bering.

Hennes hand darrade, då hon lade den på dörrklistan och med skälfrande stämma frågade:

— Är du hemma, Marscha?

Detta var nämligen det brukliga sättet att göra sitt inträde hos den gamla.

En hes, sprucken röst svarade knuffigt hörbart in:

från stugan:

— Stig in!

Olga öppnade dörren och trädde genom farstuan in i rummet.

I det flammande, på ett bord bredvid sängen ställda växvätskorna igenkände hon hvarje föremål i det bekanta rummet.

Men i stället för att som vanligt sitta vid bordet och läsa sin bibel, låg invånarinnan i sin enkla säng och tyckte ha för svårt att draga andan.

Vid hennes åsyn skyndade Olga till och frågade lottagande:

— Är du sjuk, Mascha? Skall jag springa efter fältskären?

Den gamla öppnade ögonen.

— Ah, det är du, Olga! sade hon. — Jag hade hoppats, att det var din moder... men Gud tycks ha vilja det... Nej, säke är jag sjuk... älderdomen, älderdomen... i afton ännu skall min själ förlämnas... sitt ner, Olga... ingen fältskär... jag har mycket att säga... sitt ner, sitt ner... hörs på...

Mascha talade med svårighet.

Olga förstod, att quommans slut var nära. Hon knäppte upp sin kappan och satte sig.

— Kanske den gode guden ännu väntar dig lifva, käraste Mascha.

— Försök ej att frösta mig... det är ingen Fröst... jag behöfver ingen Fröst... jag döt gerna... men först... hvarför kom du hit, Olga?

Olga tvekade. Medlidandet med den gamla förbjöd henne att nu tala. Emellertid kunde den gamla dö, och då vore allt förloradt.

Mascha förekom sin gäst.

— Du säger ej, hvarför du kom... Olga, jag vet det... du vågar ej besvara mig... därför tiges du... var lifva, en inre röst säger mig skälet till din hitkomst... Gud har skickat dig hit för att mottaga min bekännelse... Du vill veta, hvems barn du är...

Olga studsade.

— Ah! utropade hon. — Du vet det, Mascha?

— Ja, som jag sade... men vi måste skynda oss... lifsqvistan håller på att slockna... jag har mycket att tala... jag skall tala redigt... för jag har länge tänkt på, hvad jag skall säga... Du skall tija, Olga... ej afbryt mig... inga utrop...

Den gamla tystnade och drog ett rostrande andetag.

Olga teg och väntade. Nu finge hon veta hemligheterna.
Efter en stund fortsatte Mascha:

— Ett ord om mig själv... jag har ej alltid varit sådan jag nu är... du, Olga, har i mig blott sett en god, gammal, gudfruktig kvinna... hvilket jag äfven bemötat mig att vana... må Gud döma därom... Nej... det var en tid, då jag var ung, och ej trodde på frälsaren... förkräcks ej, Olga... sådan jag nu är, har jag varit i blott sexton år... och jag är fyfyllde åttio... men då räknade jag mig ännu för ung... då... bejick jag och en ett brott... som alltid tyngt på mitt samvete... men jag kändes, att jag fått förlåtelse... jag skall dö i frid... Vatten!

Olga räckte Mascha ett stop med vatten, som stod på bordet.

Sedan den gamla druckit, återtog hon:

— Min helsa har alltid varit god... Jag var äfven sextio år, då jag ammade dig... det är till dessa tider, jag vill föra dig, Olga... För aderton år tillbaka inflyttade till Krasnenkoje dina föräldrar, det vill säga herr och fru Vernoff... Den unga fru — hon var dock

äfver Brettlis är — gjorde sig snart känd som en god hus-
 moder och en hjälpsam kvinna ... äktenskapet tycktes
 vara fullkomligt lyckligt ... och jag, som ofta såg denna för-
 äldrar, kon intyga, att så var fallet i början ... åtmin-
 stone tycktes herr Deruoff likom insepa sin verkliga
 karaktär i en mantel af godsinthet och kärlek ... Ty
 jag måste säga, att, enligt min åsigt, så äro hans käms-
 lor för sin moder bra hycklade ... Du vet ju själv, hur
 vänligt han på de sista åren varit emot henne och
 dig ... ack, min Gud, jag talar bittra ord ... fölit mig
 ... men jag måste säga sanningen ... min blick har
 alltid varit skarp ... sierskan Mascha ... fru Der-
 uoff är en verkligt god människa ... henne har jag all-
 tid vördat och älskat ... det är äfven hon, som invär-
 kat på min omvändelse ... hon, som gifvit mig denna bi-
 bel, jag numera så ofta läst i ... jag, som icke — hvil-
 ken dårakthigt — vågat gå i kyrkan af fruktan, att
 människorna ^{skall} hänskratta, bespotta, afsky den små-
 tiga sierskan, kotgörarinna, som försvurit sig åt
 djävulen och som på samma gång vill tillhöra Gud
 ... ack! ingu annan, än du och din moder, kä-
 ner till den stora hemligheten, att Mascha fruktas
 Gud, Fröt på Frälsaren ... Bara, du ses ... jag är ett

62.

exempel på, huru dåraktig, narraktig menniskan kan vara, huru mycket hon kaller på världens dom och huru litet man bör döma af det yttre skenet...

Det tycktes vara ett nöje för den gamla att tala om sig själf. Hon förglömdes alldeles ändamålet med sina ord. Det var som om hon fått nya lifskraftar.

Aut detta var för Olga en pina, och huru hennes vördnad för Marsha gjorde, att hon ödmjukt hörde på ritan att afstyta.

— Några månader efter herrskapet Dernoffs hitkomst, anlände en rustig höstafton en till utseendet fattig kvinna till värdshuset. Hon såg så eländig ut, att den moders hjärta röddes till medlidande och hon bad den fader om att få hysa den främmande i sina rum. Egendomligt nog gaf den fader snart efter för kustrams kön. Den fattige kvinnan, som för resten var mycket skön, fick kusrum och mat på värdshuset och hjälpte till vid hushållningen... Emellertid märkte jag, att hon ej alls var så okänt för den fader... vissa blickar, smilanden m.m. ... de stodo synbarligen i något förhållande till hvar.

andra... förlät mig, kära Olga, tillade Mascha,
 då hon ursäktaf den unga flickans rödnande anlete.
 — Några veckor senare, fortsatte den gamla, — föo-
 de den främmande en flicka, och få dagar därpå fru
 Sernoff — äfventades ett flickebarn.

Olga, som emellertid erinrade sig den berättelse,
 modern erhållit af modern, fann olikheten
 emellan dessa tvänne uppgifter, faderens och Mas-
 schas, och kunde ej underlåta att anmärka där.

— Sek, kära barn, svarade den för detta amman,
 — jag hör, att din far kommit fram med en samning.
 Vredgas ej, Olga! Jag skall förklara dig sakens sam-
 manhang: Din moder visste aldrig af, att den
 främmande eukau födt ett barn — ingen i hela
 byn vet af det, utom jag —; din moder trodde, att
 hon dragit bort långt därifrån, ty så berättade
 man henne... Din far har diktat upp sin historia
 ... dock måste du ej ha hört allt, ty jag tviflar på,
 att din moder trott något på... hur skall jag säga
 ... otydligt och dunkelt...

Olga bejakade, att hon ej hunnit höra allt
 af modern.

Mascha anmärkte: — Din far måste gifvit

mycket väl uppfunna förklaringar på, att han nu, efter sjutton års förlopp, helt plötsligt skulle uppdraga den slöja, som öfvertäckt det förflutna... De verkliga skalen har han antagligen ej nämnt... och jag tror, att ingen känner till dem... ej ens jag har någon full klarhet deri... jag, som dock känner bra mycket af hans hemligheter... Du skall få höra.

I detta ögonblick hördes klängen af bjällror på vägen under kojans fönster.

Mascha lyssnade uppmärksamt.

— En resande i staden, sade Olga, liksom för att vända gummans tankar därifrån och på berättelsen.

— En obehaglig klang i de bjällror... bekväma olycka... Mascha har skarpt öra, mumlade den gamla drömmande.

Ljudet af staden hördes numera i fjärran.

— Kära Mascha, hvad var det, jag skulle få höra? frågade Olga, afbrytande den andras berättelse.

— Ah, ja! svarade Mascha. — Det var sant... jag höll ju på att berätta... förlåt mig...

Du vet, att jag stundom faller i djupa tankar ... Då ser jag alltid synet ... Då är jag sieskan, profetissan ... Afren i afton berättade denna hjälletklang mig oberhagligt ... jag anar ett missöde ... Men jag ser, hvar du längtar att få höra slutet på min bikt ... nåväl, kära barn ... gif mig först litet vatten ... så där, tack ... det krygar upp en ... nå, nu vidare ... En afton var jag som vanligt inne hos den mot ... hon sofde ... jag arbetade på min strumpa ... allt var så tyst i rummet ... plötsligt hörde jag röster ... de kommo liksom från taket. I början gaf jag ej akt därpå, men då jag i egen kände den ena rösten som herr Dernoff — den andra var mig obekant —, drogs jag ofrivilligt med ... och när stann utan min vilja kom jag att lyssna till hela samtalet, som fördes på tyska ...

„Se här, Dietrich, hvad du har att göra“, hörde jag herr Dernoffs stamma säga. „I natt, då alla lagt sig, går du in i Arabellas kammare — jag skall visa dig, hvar den är —, tagt barnet och begifver dig där med till min hustrus sofvrum, hvars läge jag också skall underrätta dig ... Du förstår?“

„Stjå, ha, ha, ha“, svarade den obekanta stämman, en så karlväst.

„Säk, st, man kunde kanske höra...“, förmanade herr Dernoff...

„Ursäkta ... men du sade ju, att man härjälde les lugn...“

„Likväl...“

„Gust. Fortsätt!“

„När! Arabellas barn taget du, som sagt, med dig till Lisbeths sängkammare ... där ... försiggår helt enkelt ett litet utbyte ... du sätter Arabellas barn i det andras vagna och går bort med Lisbeths flicka ... Ännu samma natt försvinner du... jag förs dig med pengar... du förstår ... min hustrus flicka har dött, och jag har af medlidande upplyst den fattiga enkans, som beot mig därom ... detta minnes du i värsta fall ... annars vet ingen, ingen människa om, att Arabella fött en flicka ... amman ... nå! ... Om någon frågar dig, hvarifrån du fått barnet. så uppfinnes du en lämplig historia... för resten tror jag nog, du blir nöjd med henne... det ser ut att vara ett starkt flicka-barn...“

„Vi skola hoppas“, genmälde den främmande. „Nå, hvad säges du din hustru?“

„Ingenting. Hon behöfrer ej veta af, att detta barn

hon uppsjöstrar, ej är hennes eget... För henne är Ann
bellas dotter hennes egen..."

Su mår illa, Olga? afbröt sig Mascha, då hon
såg den bleknande flickan.

— Men jag är säkert denna kvinnas dotter...
Ah! kom det, liksom ett skrik ur Olgas bröst.

— lugna dig, käraste mitt barn! Jag vill genast
säga dig, att du ej behöver frukta...

— Ah! Hvad?

— Hoppas, var säkert och lös!

Rosorna återkommo på Olgas kindes... hennes
fröjvel voro försvunna. Nu visste hon, att hon var
fru Vernoffs dotter... Ett smärtade henne; det,
att hon ingen aktning kunde hyra för sin far
... Men hon hade alltid känt det...

Mascha fortsatte:

— Medan rösterna talade, hade jag icke själf
kunnit göra reda för mina tankar. Jag var blott aktör:
inna, jag hade ingen åsigt i saken... Ännu un-
der det jag befann mig i detta obestämda tillstånd,
öppnades dörren och herr Vernoff visade sig.

"Kom hit ett ögonblick, goda Mascha!" bad han
och vinkade med handen.

Jag lydde.

Den far stängde dörren, så snart jag var i rummet, och sade därpå:

"Jag ville bedja Mascha om en sak, och jag hoppas, att Mascha ej skall neka mig den. Saken är nämligen den, att Mascha aldrig för någon menniska skulle omtala, att den främmande eufens, som bod här på värdshuset, fått ett barn... how kommes själf att bejfrn sig kort i morgon, och how har bedt mig här om... Säg, Mascha samtycker ju?"

"Åh! jag vet allt, how ni talat med den främmande karlen," sade jag hälsende, "ty jag hade nu återkommit till mig själf." Vet ni, att jag kan underrätta myndigheterna... ni bli gripna!"

Stackars Olga, jag vill ej beskriva för dig din fars utseende dessa ögonblick. Det veilade mellan fruktan och vrede.

Alltnog! Slutsumman var, att han erbjöd mig en ärlig pension på hundra rubel... 100 rubel, tänk, hvisken stor summa! Guldets smak hos mig var stor, djävelen bodde då ännu i mig — jag samtyckte.

Ja, fars, Olga, afsky, förakt mig — men förlåt

mig! St, säg ännu ingenting!

Så snart din far gått, begynte jag känna ånger. Guldets glans hade bländat mitt sinne, så att jag glömt, det fru Dernoff, den milda, goda kvinnan skulle bli offer för detta brott... Jag kände samvetskonvuls... jag visste ej, hvad jag skulle taga mig till... Ett ögonblick var jag besluten att resa till din far och säga upp kontraktet med honom... Men nej, därtill var jag för svag, för usel!... Jag funderade och fattade snart mitt beslut... Detta beslut räddade din mors dotter åt henne... Sakta smög jag mig till den främmande kvinnans — Arabellas, som din far kallat henne — sängkammare, tog barnet, som låg i vaggan, bar det in till din mor, tog dig ur din bädd och lade den främmande flickan dit i ditt ställe, samt förde slutligen dig i enkas soffa... Salunda: när bytet andra gången skedde, kom du tillbaka i din egen vagn, medan Karlen förde med sig det främmande barnet... Detta visste aldrig din far.

Där har du historien, Olga! Nu vet du, att din moder är fru Dernoff och ingen annan.

Ännu vill jag säga par ord. Ett är ungefär mots

70.

Stog jag den af din far mig utlofvade pensionen,
men sedan föraktade jag dessa blodspenningar
... jag hade genom din mod blifvit en kristen
människa... Sen dess har jag befrat på mina
besparingar, och som de ej varit så små, har
mitt lif förflutit utan bekymmer.

Säg nu, Olga, hvad är din tanke om mig?
Den unga flickan hade fäst tårar.

Hon fryckte Maschas hand och sade med röd
stämma:

— Goda Mascha, ditt fel — brott kan man ej kalla
la det — har varit mindre än du trott. Jag kan
ej bedöma — men det är min åsigt. Mascha! Jag
har ingenting att förlata dig, som du bad mig om,
— tvärtom är jag ju skyldig dig den största, djur
paste tacksamhet... Under ögonblick af förvillad
bevak du ett fel, men försökte att godtgöra det
... som människa förlater jag dig... Jag tror, att också
Gud gjort det...

— Ja, Olga, det känner jag i min själ... och
jag märker, att Gud förunnar mig ännu några
dagar att leva... Du kan alltså lugnt gå ifrån
mig nu, utan att behöva frukta för min helse.

Adjo, Olga. Gå nu. Din mor väntar dig.

Detta visste den unga flickan.

Hon tog Adjo afsked af den goda gummen, lugn för att denna ej skulle ske någon olycka...

Med jämförelsevis glatt sinne Frädde Olga ut Muschas läge stuga ut i den månljusa kvällen.

IX.

Jesuiterna.

Redan efter klockan åtta hade de Krasnenkojanes, som tillbringat eftermiddagen på värdshuset "hvita hästen" begifvit sig hem till sin för att med te, sång, dragharmonikemusik, samtal och möjligtvis dans förljusva återstoden af den dystra vinterskvällen.

Härden, herr Bernoff, som då fann sig ledig, lät stugan vaktas af upppassaren och begaf sig till sin hustru, som han ej fräffat sedan förmiddagen. En viss inre oro dref honom att söka samtal med Lisbeth, han ville veta resultatet på de känslor, med hvilka hon och Arabellas dotter upptagit nyheten om den senares verkliga förhållande till deras

72.

familj — ty, såsom vi hört chascha nämna åt Olga, herr Dernoff visste ingenting om det fatala utbytet. För resten var han orolig af ännu ett skäl: på förmiddagen hade han inför sin hustru uttalat chaschas namn helt och hållet i ifern, ty en lugnare eftertanke hade snart sagt honom, att detta varit en dumhet. Hvem skulle nämligen gå i borgen för att icke Lisbeth eller Olga skulle le rusa till chascha för att underrätta sig om förhållandet, och hvem kunde garantera, att, i det ta fall, den gamla spåkvinnan ej skulle prata bredvid mun, det vill säga tala sanning samt därigenom utlösa obekväma och behagliga förargelser! Ett kontrakt med honom hade hon ju för länge sedan sagt upp!

Herr Dernoff blef naturligtvis ej mycket lugnad, då han hos hustrun fick visshet om, att Olga var hos chascha. Hans samtal blef ganska långt med Lisbeth, och det hade sonningom — å mannens sida — efter vanligheten befunnit antaga en beträffande karaktär, då upppassaren kom och anmälde, att de två främmande värder, som anlåtet till värdestuset på eftermiddagen och inskripit sig i dag.

boken såsom „Messieurs le viconte de Croisy et le baron de la Haie avec service,” önskade tala med värden.

Herr Dernoff lämnade sin hustru och skyndade till dessa fransyska ädlingar, i hvilka vi emellertid igen känna jesuiterna Luigi Bomba och den unga man, hvars namn vi ej ännu vetar.

— Hvad befälla deras nåder? frågade värden, stannande vid dörren med en bögning.

Luigi Bomba svarade på brutet ryska:

— Vi ärna afresa i afton, nu genast. Ni är god och säger Till om hästarnas förspärrande samt herrtar eller skickar oss räkningen.

— Ah! redan i afton, mumlade herr Dernoff och begaf sig ned. — Hvad manne det där är för ena figurer?

Han kan säga, att brottlingar, både stora och små, igenkänna hvarandra vid första blickten.

Bomba sade, vänd till sin kamrat, då värden stängt dörren efter sig:

— Det där kroppen är ej ren. Det såg jag redan i förmiddags... Kanske han pussat Till vårt band... Men han är feg, tror jag... Nä, ni'importa... Du säger således, Nanni, att vi borde återvända här förbi värdshuset

efter välutfördt arbete. Visserligen skulle jag ej hafva något däremot, om vi blott vore säkra på att ej bli upptäckta...

— Niöti natten! invände Nanni, såsom Bombe kallade sin kamrat.

— Nä, hundar kunna skälla...

— Men vi behöfva ej komma ända in i byn. Ett stycke utom blott... Har du ej lust att resa igenom, kunna vi ju återvända samma väg tills vi anlände till vägskilnaden. Där taga vi, såsom i början var planerat, södra vägen, och hafva vi så lunda förlorat endast någon halftimme...

— Kan ju vara... Jag kan ju göra dig denna tjänst. Säg mig emellertid, hvad du vill berättat.

— Vi hafva ej några hemligheter för hvarandra. Jag vill berättat dig sakens sammanhang. Jag är förälskad...

— Du, ha, ha, ha! Skrattade Luigi Bombe.

— ... dödbigt förälskad...

— Det skulle jag ej fört! Du som alltid afskytt kvinnorna!

— Dumheter! Du har mistagit dig.

— Ah! Nåväl! Jag förstår. Du är kär...

— Förälskad, rättade Nanni.

— Lat vara! Alltså är du kär — eller förälskad —
—, men hvem? Antagligen i någon af denna bys flickor...

— Rätt gissadt!

— Cospetto di Bacco! Men du har ej mig veterligt träffat någon enda i dag...

— Du misstar dig...

— Ah, verkligen! Men åtminstone måste du tillstå, att din känsla i detta fall uppflymmat bra har stigit...

— An seu di? Hör ej detta till vår nation?

— Ah!

— Har du kanske ej själf, Luigi, flere gånger varit i samma belägenhet?

— Nå, nå... gamla dårskaper...

— Som du likväl ej ännu gått ifrån.

— Nå ja, lemnow detta. Hufvudsaken är att så, att du förestår en ytterligare entlevering, en entlevering af din kärsta... en fullkomligt privat historia...

— Fullkomligt, men jag håller mig till ditt gifna ord.

76.

— Var lugn, Nanni.

— Men, Luigi, du har ej ännu hört hela min berättelse — nej, ingenting!

— Aha! Ebbene?

— Kommer du ihåg den tid — det är omkring ett år sen dess, för jag — då du skickade mig i pensioneringsaffären till Lausanne i Schweiz? Jag ser, att du gör det. Näväl! Dessa godomil drogs ut på tiden, så jag var i tillfälle att uppträda i sållo skaper... Som du vet, hafon vi, mäktiga jesuiter, alltid relationer... I dessa societeter gjorde man hundradertal bekantskaper. Bland andra tilldrog sig i synnerhet min uppmärksamhet en pensionär, en ung ryssinna...

— Ah! Intendo, afbröt Nanni.

Kamraten faste ej afseende vid hans utrop, utan fortsatte:

— Denna kvinna...

— Älskar du, ifyllde den äldre.

— Ja, genömde den unge italienaren lidelsefullt, — jag älskar henne till vansinne... Redan då hade jag ingen ro hvarken natt eller dag, jag gjorde henne min kur, men...

- Men?
- Hon gaf mig korgen, den olyckliga!
- Friade du då? frågade Bomba nämt.
- Jag gjorde, hvad jag gjorde... Men du kan tänka dig... Min kärlek förbyttes i ett lika glödande hat, då hon stötte mig ifrån sig... jag svor, att jag skulle äga henne...
- Åtkade hon då en annan?
- Ja, en rysk greppe... en nolla, svarade Nanni föraktligt, — en svärmare, en entusiast.
- Näväl! Men hvad har allt detta med vår sak att göra?
- Förstår du ej?
- Tack på annat sätt, än att denna ryssin: för närvarande befinner sig här i byn...
- Rätt gissadt.
- Du har sett henne idag?
- Ja.
- Men ditt hat?
- Mitt hat kvarstår. Min kärlek glödes. Min ed binder mig. Se där tre skäl, därför jag önskar enleva henne.
- Huru tänker du gå till väga?

78.

— Jag skriver ett bref, underteckadt, icke med mitt namn, utan med hennes ryske älskares... jag vet, att de ej träffat hvarandra sedan då i Lausanne... Grefven har varit på resor... Hon har rest hem... Emellertid måste jag handla för att ej förekommas...

— Hur så?

— Jo, ett möte dem emellan kan när som helst inträffa...

— Är han då här?

— Ja.

— Ah! Då förstår jag din iver.

— Och du hjälper mig, Luigi?

— Som jag sagt, Nanni. Forträtt nu!

— I detta bref ber jag henne i hans namn om ett möte i afton kl. 10 ute på landvägen... Hon kommer säkert, och....

— Vi föra henne med oss.

— Jag för henne med mig, rättade den unge mannen. — Ingen annan rör vid henne.

— Låt vara! Nå, kan jag få veta namnet?

— På henne?

— På händ.

— Hvarför ej! Hon heter Olga Dernoff, och han är...

Nanni afbröts af värdshusvärdin, som inträdde med räkningen.

— Herrarna få ursäkta, att jag dröjde. Men jag blef kallad till en annan af mina gäster, som äfven tänker afresa i afton.

Italienarna sågo på hvarandra. Bombas uttryck var mycket betälat.

— Ah, verkligen! sade Bomba. — Det var ju en gendombigt... Hvem mäune det är?

— En greke... Belloni, tror jag, var hans namn... En fin herre... Tycka herrarna, att räkningen är för hög?... Tolf rubel är dock ej... Fyra rum...

— Visst icke! Träutom, vill jag säga. Vi betala dubbelt.

Bomba räckte summan åt den bugande herr Dernoff.

— Hårtarm vänta deras nides vid trappan, sade värdin och gick.

Några minuter derefter utträdde Luigi Bomba, Nanni och de tre karlame, som vi sett uppträda i ett kapitel, och begäfro sig till den väntande Frökan.

Bredvid Maden stod upppassaren.

Bomba vände sig till honom, fryckte en bifett och en halfimperial i hans hand och sade:

— Se här, min vän. Denna bifett framlemnar ni i hemlighet till fröken Olga. Kom ihåg, i hemlighet!

Upppassaren gjorde en djup buggning, rodnande af lycka öfer att eja ett glänsande guldsmycke, och utan att gå fram ett ljud.

Jesusiterna satte sig i ekipaget och körde i väg. Det bar af åt Tula-sidan; ty, för att ej väcka misstankar, emedan de anlände från Kagula-sidan, lät Bomba köra först åt orätt håll och gjorde sedan en lång vändning ute på slätten omkring byn.

X.

Günter Daniloffsky.

Samtalet de fem adelsmännen emellan hade varit särdeles intressant, hvilket alltid är fallet, då deltagarna äro verkligt bildade personer. Det hade rört sig kring otaliga ämnen, men ej berört själva de samtalandes personer annat än helt yfthigt och lätt.

Resultatet var, att alla kände sig nöjda med

sin afton, och greve Bellonis afresa klockan nio lemnade efter sig en tomhet och saknad, sådan de fyra adelsmännen ej på länge erfarit, — till den grad hade hans majestätiska, men på samma gång artiga och vänliga uppförande intagit deras hjärtan, i synnerhet greve Daniloffskys. Den unge mannen hade blifvit alldeles förtjust i sin nya bekantskap, och han kände liksom ett hämmande af hjärtets slag, då han betänkte, att de, greve Belloni och han, kanske aldrig ^{mer} skulle träffas, aldrig kunna ingå vänskapsförbund med hvarandra. Vid afskedet hade greve Belloni yttrat:

— Kanske vi ännu en gång i världen träffas, minn herrar. Herr greve — och vid detta ord hade han vänt sig till Daniloffsky — herr greve, om ni någon gång kommer till Peterzburg, så glöm ej bort greve Belloni.

Men han hade ej nämnt sin adress.

Sedan de fyra herrarna, grefvarna Stepanoff och Daniloffsky, baron Vereschajin samt furst Trimjanskij, blifvit ensamma, språkade de, helt naturligt, i början om den afreste, i det kvar

och en fällde sina yttranden om honom.

Den allvarsamme, inbundne och mera tystlåtna grefve Stepanoffs tanke om främlingen var:

— Grefve Belloni är en högt bildad person: det hör man på hans tal; han är en högt uppsatt person: det kan man sluta af den vista grad af, så att säga, "kunglig" redlighet, som uttrycker sig i hans umgänge med andra; han är en verklig adelsman: det ser man på hela hans sätt. *Voilà mon raisonnement!* Jag bekänner, att han enchaunterat mig.

— Jag förenar mig tillfulto med dig, Alexander Vasiljevitch, sade den jovialiske baron, Vereschagin.

— Grefve Belloni vet tillfulto, hvad, politesse "vill säga Han är en fulländad gentleman och sällskapskarl. Il entend aussi bien la raillerie que raillerie. Där kan jag en liten orölek! *Quant à moi, sa* öfverensstämmer jag med Stepanoff: *je serais charmé de revoir le comte.* Nå, hvad säger du, Jegor Gavrilovitich? Fortsätte baronen, vändande sig till furst Trimjanskij.

Den högförnäme, nonchalante unge fursten med den restiga gestalten och det nobla, fina ansigtet svarade, i det han bortbläste från sitt manchettkrås den aska, som duffallit från cigarren:

— Jag tycker om hans majestätiska lugn: det beherrska en ovillkorligt... Och dock lär han ju vara italiänare, om jag ej misstär mig?

— Tu ne te trompes pas, gammilde Stepanoff, — greve de Belloni är född i Italien, men bosatt sen barndomen i Ryssland.

— Ah!

Daniloffsky hade hittills tygt ihört sina kamraters omdömen. Nu inföll han:

— Telt ni, hvad jag tänker?

— Eh bien? frågade baron Vereschagin nyfiken.

— Ja, ... jag kan verkligen ej själf säga, hur jag kom på den tanken. Oförklart!

— Hur lyder den då? var baronens fråga.

Den unge mannen skakade sitt lockiga hufvud och svarade leende:

— A mon avis, comte Belloni är ej den, han utger sig för...

— Ah! Hvad säger du?

— Han är ej italiänare...

— Ah?

— Han är ej någon greve Belloni...

— Comment! Hvem är han då?

— That is the question, mes amis!

— Heu...

— Heu jag har ju sagt er — ce n'est que l'instinct qui me le dit!

— Instinkt! loq furst Trimjansky. — Säg: fantasi, mon cher Günter!

— Soit, genmalde Günter Daniloffsky, i hast allvarsam. — Heu, som du vet, Jegos Gaurilovitsh, jag är särdeles mottaglig för yttre intryck, — det är, på en ainsti dire, en viss slags clairvoyance hos mig: jag tycker att min själ har ögon, att den med sin skarpa blick genomtränger människans yttre skal, så att jag kan läsa i hennes inre... Kanhända, att det dock är blott min lifliga fantasi...

— Du tror en être sûr, mon ami, sade greve Stepanoff med öfvertygande ton.

— Ni tror således ej nu heller på mina ideer? frågade greve Daniloffsky, en smula redtånd.

— Man kan ej bestämt säga, Günter Aleksandr Drovitsh, svarade baron Vereschagin, i afsigt att tröste sin unge vän. — Kanhända kommer denne greve Belloni, som emellertid vunnit allas våra hjärtan, att i en framtid uppträda inför oss i en helt

annan skepnad. *Qui le sait?* Det vore ju iche så särdeles märkvärdigt! Au contraire; mycket större under ha skett i världen.

Baronen tystnade, och öfven de öfrige tige.

Günther Daniloffsky hade försjunkit i lifliga drömmar, ur hvilka han uppväcktes af furst Primjansky med orden:

— Jag tror du har en bön att ställa till oss, mon cher Günther. Det vore kanske tid nu...

Detta ledde allas tankar til ett annat håll.

— *C'est vrai*, utropade Vereschagin. — En bön, som du ej meddelat oss heller... ännu, oaktadt vi tillsammans med dig gjort vår Europareisa detta år.

— Ach ja, gummälde den unge greven, — det ligger som en förebärelse i din ton, Vereschagin. Men, ses du, af fruktan att störa ert nöje under vår tour har jag ej ännu averterat er. För resten ville jag, att vi alla skulle vara samlade. Du fattades oss ju, Primjansky.

— *Est-ce donc quelque chose de désagréable?* sporde de greffe Stepanoff och såg på sin kamrat.

— Kanhända... för er tre, svarade Günther.

— Det är synnerligen viktigt? frågade fursten.

— Min lycka beror därpå, gummälde greffe Daniloffsky. — Du reste, det är af intet intresse för

er, saken i sig själf nämligen. Det enda skäl, hvar för sig vågar ställa denna bön till er, är — je compte sur votre amitié.

— Och du bedrager dig ej, sade baron Vereschagin och räckte sin vän hand, som denne tryckte.

— Tu compteras toujours sur moi.

— Likaså på mig, tillade furst Trimjanosky och bojde på hufvudet.

Grefve Stepanoff gjorde sammaledes.

— Tack, tack!... Det är en stor lycka att äga vänner här på jorden, men att äga vänner sådana som I ären, det är den största lyckosalighet.

Och grefve Günter såg med erkänsla på sina tre vänner.

Den frystligna baronen, som kände Till sin väns sanna bekthet, som stundom kunde leda till en viss ^{laende} melankoli, sade för att bortslå det vecka i situationen:

— Jag tros dig, Günter Aleksandrovitsch... Emellertid påstod du i oss, att din lycka berot på uppfyllelsen af den bön, du tänker ställa till oss.

— Ack, förlåt... je me suis mal exprimé, bästa vän, genmålde Damloffsky utan att känna sig stött af Vereschagins ord. — Men låt mig förklara mig med några ord... Jag skulle vilja likna människans lycka vid ett

stättigt hus. Huru fast, huru stadigt, huru helgjuttet, gediget, skönt ser det ej ut att vara! Man skulle kunna taga det för en enda massa, oätlig. Och dock! Tag bort en sten eller ett ornament — och genast saknar du det symmetriska, fullkomligt sköna. Än mera! Undergräfv dess botten på blott ett enda ställe — och denna del af byggnaden vacklar och sjunker in i jorden, blir grus. Missnöjd vänder du dig bort från den gapande öppningen: huset är förstördt, obeboeligt, det duger till intet; det lemnas åt sitt öde, begynner förfalla, och efter en tid återstår af det herrliga, slotta värdet — blott en grushög. — På samma sätt är det med lyckan. Meniskan tror att den är hel, att dess grundval utgöres af en enda orsak — men hon misstager hon sig ej! Innan hennes lycka är fullkomlig, behöfver den oändligt många små, skilda grundstenar, så att säga. Och så fort någon af dessa små parter, lemman nekans sin Tjänst, är det någonting, som fattas henne, som gör att hon ej kan känna sig fullkomligt nöjd med sin lott. Men söker en hel sida, då ramslar smärningom hela hennes lycka... Enfin! När är meniskan fullkomligt lycklig?

— Aldrig, svarade greve Stepanoff allvarligt.

— Du talade ej så illa, Gjünter, inföll baronen småleende. — Men jag tror, det är nästan skarpt att svara „aldrig” på din fråga när människan är fullt komligt lycklig. Bra bittert!

Grefve Stepanoff, till hvilken de sista orden ställes, tog, men Samiloffsky fortsatte.

— Dock är en liten modulation af nöden, människans lycka beror till största delen på hennes sinnelag, hennes uppfostran, omgivning, conditio ner. Antag t. ex., att vi plötsligt blefve fattiga; omkändt vår vänskap, vore vi olyckliga, emedan ett hörn ur vår lyckas byggnad försvunnit; hade vi åter varit fattiga från begynnelsen, skulle vi ej veta af någon saknad — åtminstone så stor. Ett tillägg: människans natur är framåtsträfvande. Hon är ej länge nöjd med sin gamla lycka, utan hon sträfvor att förstora den. Hon vill oupphörligt bygga en väning till på sitt hus. Hon är otacksam. Men straffet för denna otacksamhet är också så mycket mildare, slaget så mycket hårdare.

— Jag erkänner sanningen af dina ord, återtog baron Vereschagin. — Men i stället för att kalla denna „mani” hos människan för „otacksamhet”, ville jag gifva

den det namn, du först använde, det af „frams
 åt sträfrande. En avance, en avance! voilà l'an-
 cienne règle de l'homme." Hvarför ej låta denna
 egenskap gå under samma rubrik? En människa,
 som ej går framåt, står först stilla och går sedan bakåt.
 Hon är att likna vid kraften, min käre vän.

Vi se, att baronen ej var missnöjd med sin lott.

Furst Primjansky hade rökt och kört på.

Då tystnad följde på Vereschegins ord, ansåg fursten
 ämnet uttomt och frågade:

— Hon cher Günter, kanske du nu vill tala?

Grefve Daniloffsky steg upp och sade:

— Käreste vänner! Jag tror, I alla äro frotha. A
 mon avis är det i afton för sent. Jag känner dessut-
 tom en obetinglig lust att hemta frisk luft och
 reda minn tankar. Ni ursakten mig väl, om jag tar
 mig en liten promenad, endast åtföljd af min be-
 tjänt, Jefrom.

Kamraterna märkte, att den unge mannen gärna
 ville vara ensam och gingo genast in på hans för-
 slag.

Günter fryckte deras händer och kallade på J-
 from, af hvilken han gaf befallning att sadla för

90.

hastar.

Några minuter därpå red den unge mannen ut i
från värdshusets gård och tog sin kurs åt Kaguler
vägen, på omkring femtio steps afstånd åtföljd af
sin trogne betjent.

XI.

Promenaden.

Klockan närmade sig half tio.

Aftonen var herrlig.

Det var en af dessa få, verkligt sköna nordiska
vinterkvälar, då månen i sin fulla glans med ett
mattgrönt, men klart sken omstrålar sin herrskarinn
na, jorden, medan de otaliga stjärnorna tindra på fästet.

Skuggorna föllo mörka och skarpt markerade på den ynn
nija, rena snön.

Luften var klar och sattes ej i dalbring af den min
sta vindpust. Kolden var bitande. Snön knarrade
under fötterna.

Günther Daniloffsky lät sin häst gå framåt med
den hastighet, den ville. Stundom företog sig den präk
tiga hingsten ett litet språng för att värma upp sina
frysande lemmar, men mest syntes den älska ett sak-

ta dansande.

Günthers varseblef denarken de ene eller andra aftens rörelser: han drömde vaken.

Han tänkte på tusen saker, liksom man alltid gör, äfven om man försöker fästa sin uppmärksamhet på ett enda håll. Slufvudföremålen i hans drömmar utgjordes dock af de fem personer, som blefvit honom dyrbara, sedan han stod ensam i världen efter att hafva förlorat sina föräldrar och systern.

Han tänkte på sin nyaste bekantskap, greve Belloni, hvares väsen så intagit honom och på hvares identitet han så lifflude till följö af sin hemlige mening.

Han tänkte på sina vänner, som sednast i afton gifvit honom ett prof på sina känslor, och hans hjärta uppfylldes af tacksamhet. Men mest voro hans tankar fästade på en viss person och en viss tid och ett visst land och en viss stad.

Och alla dessa „vissa“ saker utgjorde just hans lifs hemlighet. Det var om dem, han skulle berättas för sina vänner. Det var i och för uppfyllandet af denna sin skonaste dröm, som han skulle bedja om bistånd af sin vänner, — hvilket senare han ju redan gjort med ett gynnsamt resultat.

92.

O, han höjde en fuktig blick mot stjärnorna, då han betänkte, att all denna dömda lycksalighet kanske kunde bli en verklig sädan — hela hans anlete var som förklaradt, munnen log, de stora, talande ögonen hade ett så begränsande långtaure fullt uttryck.

Men så tänkte han, att denna lycka möjligen skulle ramla — och på mindre än en sekund hade han fallit från himmelen in i helvetet. Hans ansigt, drag förvredos af inre smärta, hans andetag hämmades, hans ögon antogs ett förtviffladt, bedjande uttryck.

Snart förbyttes dock denna dystert i en lugnare känsla. Han var åter fridfull och tacksam, och han tänkte mindre passionerat, mindre roman-tiskt, mindre ~~med~~ samma längtan och kärlek på — honne.

Ja, det var en hon!

C'est la femme? frågar fransmannen och han menar: kvinnan är orsaken till allt, lycka såväl som olycka, här på jorden.

Troligtvis har han rätt.

Günther Daniloffsky led af den sjukdom, hvars upphof är kvinnan, hvarmed alla människor äro

stone en gång i sitt lif äro behäftade, och hvilken man kallat: Kärlek, denna sjukdom, som, på samma gång den värkar olika på olika naturer, dock alltid är stadkommer tvänne hufvudsymptom, nämligen känslan af den mest himmelska lycksalighet och känslan af den djupaste olycka, hvilka turvis vella.

Kärleken är den största inbillningen i lifvet, men den inbillning, utan hvilken lifvet vore af intet värde.

Vi kunna föreställa oss, huru mäktigt den inverkat på Ginter Daniloffskys romantiska natur. En annan med samma romantiska anlag som han och i samma ställning som han hade kunnat älska oss der. Men det, som räddade vår unge vän, var en annan egendomlighet hos honom, hos hans figur: det var hans entusiasm, hans intresse för allt, hvad han såg.

Entusiasm och romantik! Ur en viss synpunkt höra de till samma kategori, ur en annan äro de skarpa kontraster. De kunna förenas, emedan båda förutsetta ett drömande, poetiskt sinnelag — men de motstå hvarandra i det fall, att den förre mera blickar på verklighetens värld, medan den senare vis-

stas i inbillningens regioner.

Det var således dessa båda egenskaper i Ginters karaktär, som gjorde, att han lefde sitt lif utan att förgås af längtan, men också utan att glömma. Och så var han ju ej ensam! Han hade sina vänner.

Emellertid frågar Vår läsaren: Hvad vill detta egentligen säga? Hvarför "far" ej den stackars unge mannen sin älskade? Hvarför reser han land och riken omkring i stället för att bygga hus och lefa ett stillt hemlif?

Ja - hvarför? Vi få fråga honom själf - och kan han ju lofat svara, då han sade åt sina vänner: i morgon.

Månen sken på Ginters fina, vackra ansigte och satte det i fullt ljus, så att det var liksom omgifvet af en gloria, medan han red framåt på vägen i sitt sömnliga tillstånd.

Den fragne Jefrem följde, såsom vi berättat, efter sin herre på en femtio stegs afstånd, nogt aktgifvande på rörelserna hos grepens häst, på det intet onst måtte vederfaras den älskade husbonden.

Ginters ^{tänkte} måtte hafva varit solljusa och ljufva, ty han log med blickan riktad mot höjden och utan att se eller höra, det en person kom emot honom på land.

vågen.

Det var ett ungt, smärt fruntimmer.

På två stegs afstånd från Günter Daniloffsegs häst
stod hon tvärt, häpen, vacklande.

Ofrivilligt förde hon handen till hjärtat.

— Günter! hviskade hon sakta som en fläkt.

Hennes stämma var ljef som en italiensk melodi.

Günter hörde hvistningen, skakades af en häfelig
bävning och drog tyglarne bakåt, så att hästen blef
stående.

Svårt är att beskrifa hans tankar.

På henne, henne, som ritaret hans namn, hade
han ju tänkt, om erinran till denna röst hade
han ju drömt — det var således blott ett var på hans
tankar, då hon nu stod lifslefvande framför honom.
Och dock! denna verklighet, den var ju så fanta-
stisk, så ofrolig, att han hade nästan omöjligt att
förlita sig därpå. Skänne ej allt var en synvilla,
männe ej denna gestalt var luftig, lätt, ofvernaturlig
liksom den bild, Aeneas såg framför sig efter Tro-
jas förstoring? Skänne ej uppenbarelsen skulle för-
svinna, om han hoppade ned från hästen för att om-
famna henne? Ja, männe det ej var en villa, att

han hört sin namn uttalas af dessa älskade läppar?

Det var en förtrollning.

En sekund voro alla som förstenade.

Jefrem hade stannat sin hest, på samma gång som hans herre. Han böjde hufvudet nedåt och drog pelokragen öfver öronen för att hvarken se eller höra. Han ville ej genera sin herre med en opasslig ryfflerhet. Han hade känt igen fruntimmeret.

„Hon, som han sökt och sökes“, mumlade han och föll i funderingar.

Emellertid bröts för Günther denna förtrollande ovisshet, som blott hade sitt säte i hans romantiska natur, därigenom, att den öfvernaturhig ansedda gestalten åter talade.

— Günther, känner du mig ej mera?

Tonen var obestriplig; klara färar fuktade ögonen.

Snabbare än blixten var Günther nere på marken.

Han kastade sig på knä framför henne, fattade hennes händer och störtade fram orden:

— Olga, min engel!... det är du!... O, min älskade, lilla fé!

Beras blickar sänkte sig i tvänndra, de logo lyck.

sakligt, och snyftande, glömmande allt föll Olga till hans bröst och kastade armarna kring hans hals.

Han höll henne hårt omstutet, och länge, länge lågo de tryckta intill hvarandra.

Den högsta lyckan uttryckes ej genom ord, utan genom känslor och handling.

Günther talade ändtligen kvistkande:

— Olga, du älskar mig så ännu... efter nästan ett års skilsmessa! O, jag ser det, jag känner det... Men upprepade det! Du kan ej veta, hvilken lyckosam förmörmelse det är att få höra dessa ord: jag älskar dig — hundra, tusen gånger repeterade ur din väna mun. Ack, Olga, min älskling, minns du de ord, vi båda så tyckte om?

... Doch wenn du sprichst: Ich liebe dich,

So will ich weinen bitterlich...

Uttrycker ej denna vers hela den lyftning åt det högre, som såväl kroppen som själen erfar vid de orden: Ich liebe dich? Strömma icke tårarna till ögonen och vill man icke gråta så bitterlich?... Så har jag dig så här, min engel! Jag finner dig, så snart jag satt foten på fäderneslandets botten... Ack, hvarför gjorde jag det ejge-

nast? Hvarför sväfvade jag omkring i främmans
de land, i stället för att skynda, ila hem till
dig? Ett helt år af längtan och oro hade blif-
vit besparat... Men nej, jag inser nu, hvarför
Forsyneu så ville hafva det, och huru tacksam
bör jag ej vara därför! Det var ju blott, för att kärle-
ken skulle blifva så mycket gränslösare, längtan
så mycket öfvervinnerligare, — återseendet så myc-
ket ljufvare! Ja, nu äro vi här — du och jag.
Och du är min, Olga, min, älskling! Ingen i
världen får rycka dig ur min famn... ingen skul-
de kunna det — vi äro ett.

Olga hade ej afbrutit. Bedårad åhörde hon denna
musik om gränslös kärlek, framtrölad ur ett så ät-
skadt instrument.

Då Ginter slutat, tackade hon honom med en
kys ur rosiga läppar, de älskandes nektar.

Liksom ledda af samma tanke, stego de båda upp
och begyunnte gå vägen framåt, arm i arm.

Jefrem följde på afstånd, ledande sin herrestät
vid byglarna.

De båda älskande spåstrerade en stund tygta vid
hvarandras sida. Denna tygtnad var en förberedelse till
värkligheten. Deras tankar återkommas smänings

gom till omgifningen.

— En fråga, min älskade : huru träffar jag dig här?
hade Günter.

— Jag får svara med en motfråga, Günter, gommil:
de Olga, — hvem har bett dina steg till denna by?

— Olga, det var mitt hjärta! Mina vänner och jag
är på väg till Moskva. Emellertid föreslog hvar och
en, då vi voro i Wien, en olika marschruta. Jag val-
de denna väg — hvarför, kunde jag ej då säga —, min
plan segrade — du ses, huru lyckligt det var... Men,
Olga, svam du nu på min fråga... jag hade för re-
sten så mycket att spörja om, men detta lemna vi
tillsvidare...

Vid Günters ord kom Olga i hög till ånnde.

— Du har rätt, Günter... Vi måste lemna detta
till en annan gång... Afven jag har mycket att berö-
ta dig... men ej nu... Min mor väntar mig... Jag må-
ste skynda till henne...

— Du bod där här?

— Ja.

— Hvar?

— På värdshuset.

— Ah! då bo vi ju tillsammans!

— Hvad? Åh du, Günter, en af de resande, som ankommit i dag?... Hej, for resten var det jo klart af dine ord...

— Och vi ha ej Fräffats, Olga! Du är resande liksom jag?

— Nej.

— Näväl...

— En annan gång, min älskade Günter... Du stannar länge på värdshuset?

— Så länge du vill, min engel.

— Då säger jag: i morgon skola vi tala om allt...

— Då presenterar du mig för din mor...

— Ja, ja... farväl... du är ute på promenad?

— Rätt gissast.

Olga hade lösgjort sin arm ur Günters och vänt om.

— Farväl till i morgon, Günter...

— Redan! Jig följer dig, Olga...

— Hej, nej, följ mig ej... jag måste skynda...

— Vänta, en kyss, lilla skälm...

— Nä, den skall du få, din baddare... se far har du två... Au revoir!

Och snabb som en hind skyndade Olga Järnfrau, öfverlycklig och säll.

Günter konvstod på sin plats, blickande efter den kära gestalten, som tydeligt skönjdes i det kända mänskenet.

— Herr greven vill rida? hördes en röst bakom honom.

Günter vände sig om.

Jefrem stod på marken med de älla springerem bredvid sig.

— Ja, Jefrem, vi kunna ju ännu fortsätta vår promenad ett stycke, sade Günter.

Han hoppade upp på häst ryggen. Jefrem gjorde likaledes, och båda reds framåt, med libshållande af samma afstånd.

Hästarna hade sprungit framåt på Ragulavägen i omkring par minuters tid, då plötsligt från den stog, vi talat om och som begynte på en ryck versts afstånd från Krasnenkoje, trenne skott och rop på hjälp hördes.

Ropen förstummades nästan ögonblickligen.

— Hörde du, Jefrem, man ropar på hjälp? sade Günter och svängde om.

Ketjenten skyndade till sin herres sida.

— Ja, herre, jag hörde.

— Vi måste sätta af i galopp för att kunna
lemla bistånd— icke sannt?

— Naturligtvis, herre.

— Du har mod?

— Ni kan pröfva på, herr greve.

— Jag förs det ... Kom, ila!

Günther satte af i galopp inåt skogen, lätt
följd af den frogne tjennren .....

Vi lemla dem och följa Olga.

Inkommen på vårdshusets gård mötte henne
reppasturen.

— Fröken Olga, jag har ett ärende.

— Hvilket då, Kirill? frågade den unga
flickan vänligt, ehuru hennes tankar voro på an-
nat håll.

— Ett bref till er.

— Ett bref till mig!

— Ja.

— Så hemligt! Från hvem?

— Jag vet ej... En af de resande här på Björ-
laja läschauj...

— Ah, gif hit!

„Hvem kan det vara?“ Tänkte Olga, medan hon
mottog bifittan och öppnade den.

Det lilla brefvet var af följande innehåll:

„Min älskade!

Jag har sett dig. Kan jag med ord uttrycka
den lycka, jag erfar? Ack, vill du höra min edes
om min kärlek, så låt mig träffa dig, tala med
dig! Jag bor på värdshuset. Kom i afton klockan
tio ut på Hagula vägen. Jag väntar dig med säker-
het och innesluter mig i ditt hjärta.

„Günter.“

„Günter!“ utropade Olga för sig själf, då hon
läst skrifvelsen. „Men huru är det möjligt! Han
nämnde ju intet om denna bifitt! Besynner-
ligt! Kanske han skulle glömt hela saken? O-
brohjt!“

— Hvem gaf dig denna skrifvelse? sporde hon
af upppassaren Kerell, som ännu stod framför
henne.

— Som jag sade: jag känner honom ej, förken-

— Jag menar, hur såg han ut? Gammal
eller ung?

— Heltre gammal.

„Gammal!“ tänkte den unga flickan. „Då var det ej han. Men kanske någon af hans vänner. En greffe Stepanoff, vill jag minnas, är äldre än de andra. Om det skulle varit han? Men då hade Günter berättat om sin kärlek för mig & Naja, hvorfor ej? Ingenting hindrade honom... Men jag har dock svarat att Fro, att det varit han, som skörfvit... Nä, låt vara... Jag kan ju Fräffat honom... denna befett är alltså onödig.“

— Tack, Herrin... jag behöfver dig ej.

Upppassaren gick.

Olga gömde brevet i fickan och ilade in.
Hon Fräffade modern ensam.

— Mamma, mamma! Var öfvertygad! Jag är din dotter... Marika har bekänt.

Och mor och dotter kastade sig i hvarandras armar, snyftande af glädje.

Vi vilja ej försöka beskriva de minuter, som följde — minuter af kärlek, lycka, fröjd. Olga talade i korthet om Maschus berättelse. Modern hörde på och blef öfvertygad. Det var således hennes egen, egen dotter!

— Ahn Olga, min Olga, mitt älskade barn!
 Men när Olga sedan talade om chascha, om att
 hon var sjuk, då utropade modern:

— Stackars Mascha! Hon är väl sjukare än
 hon sade! Alderdomen tynger på. Om hon skulle
 dö i afton. Ack, och så ensam! Nej, mitt barn,
 det går ej an... Vi ha ju henne att tacka för vår
 lycka! Skulle vi visa oss otacksamma mot Cha-
 scha! Nej, nej... Kom Olga, låtom oss gå till
 henne... vi måste sköta henne, försöka återgifva
 henne helan... Kunna vi det ej, skola vi åt-
 minstone vara vid hennes dödsbädd... Goda natt!
 ... Kom, följ mig, Olga... du kan återvända hem,
 men jag stannar...

— Nej, mamma... Hellre, tycker jag, kunde
 du bli på hemmet, medan jag bayer mig af... Ja,
 så blir det bäst...

— För ingen del, kära barn... Men gå du
 förut för att lugna henne... Jag skall bestyra
 här om ett korta, taga med mig, hvad som behöfs
 ... Skynda, Olga!

Olga motsade ej sin moder.

Hastigt tog hon på sig sin kappa, tryck-

Te en kyss på moderns läppar och skyndade för andra gången denna afton ut.

Da hon lade foten på bygatan, slog fornnret i Krasneukojis kyrka tio dopra slag.

Olga tyckte, att de hade en så hemsk klang och hon kände liksom en plötsk nedslagenhet.

Men hon skakade bort denna dysternhet och gick med snabba steg ut på Klagulavägen åt maschar stuga två.

XII.

Nikolai.

Vi vilja nu återvända till vår hjärta, grepre Bel. loni, som vi alltför länge lemnat us sigte.

Klockan var några minuter öfver nio, da herr Bernoff hjälpte honom in i den bekän- ma troikan.

— Ers nåd!

— Flind da?

— Nu hade jag fyra lediga rum.

Vårdshuvudens stamma lät radd och dansande.

— Ah, herr vård!

— Om ers nåd ville....

— Jag vill intet annat än resa i väg.

— Men...

— Näväl?

— Natten är osäker.

— Jag fruktar ej. Hvem tar ni mig för?

— Ursäkta, ers nåd, jag menade ej illa. Jag ville blott säga, att ett varmt rum vore långt be-
hagligare...

— Tillägg: och min kors kände sig så nöjd där-
af...

— Ah, ers nåd!

— För sent, herr värd... Om era rum varit be-
diga tidigare, hade jag tagit dem... Nu har jag
beslutat resa... Kö, Ignat!

Knuten efterkom befallningen.

Släden jagade bort från den förbluffade herr
Dernoff. Och ännu mer förbluffad hade i san-
ning den stackars värdshusvärdens varit, om han
vetat, hvem som befann sig i den med mili-
tärisk enkelhet inredda Troikan.

Kära läsare blifva ej förvånade, då vi tillstå,
att jesuiten Luigi Bomba talat sanning, i
det han angaf greve Belloni såsom Ryss-

lands Tsar.

Ja, det var verkligen Nikolai, alla ryssars enväldiga beherrskare, den despotiske, men dock hederlige och rättvise militärmonarken, Nikolai, som stundom kunde ledas till grymhet — en följd af hans envisa fasthållande vid sina en gång fattade åsigtter, hvilka alla uppenbarade hans Tro på en orubblig absoluttism —, men som dock i sitt innersta hjärta var ädel och skonksam, Nikolai, som ville vara en andra Napoleon I, men som tyvärr lefde bakom sin framåtsträfvande Li.

Kanske skulle ingen annat det, hvilket Iyskert lif var anförtrodt åt de tre hingstarna och kusken Ignat, om han mött denne civilt klädd resande — en rytt af den mäktige kejsaren, som annars alltid gick i militär uniform klädd —, där han satt, rak, med pelstragen uppviken och mössan öfver öronen, fördjupad i tankar på sitt fädernesland och sin makt. Och dock — när männen såg fram mellan molnen och kastade sitt skev på slätten och släderna — hade man blifvit fräppnerad af det imponerande majestätet

hos de under mössan framblifvande ögonen, den fint buckliga näsan och de fylliga, hoppressade läpparna med sina små sirliga mustascher.

Kejsar Nikolai älskade att stundom på sina embetsresor uppträda fullkomligt incognito, delvis för att vid kritiska tillfällen mäktigt inverka genom ett plötsligt afkastande af masken, delvis för att bättre kunna utforska sina undersåtars sinne-
relig och politiska åsichter.

Så hade ock meningen varit denna afton.

Nikolai hade blifvit ganska nöjd, då han träffat en mängd adelsmän, och han hade hoppats kunna utforska dem, men — misslyckats. Vackerli-
gen hade han ett par gånger fört samtalet in på politiska ämnen, men som han ej var någon diplomat, hade det varit lätt för grefve Stepanoff och baron Vereschagin att ombyta konversationsäm-
ne; ty i synnerhet dessa båda herrar tycktes sorg-
fälligt vilja undvika att falla några ythranden i politiska frågor — kanske af fruktan att förråda sina verkliga tankar, hvilket vi längre fram skö-
la komma att se.

Valda fall kunde vår hjätte ej seka bli,

att han haft en särdeles angenäm eftermiddag i sällskap med de fyra adelsmännen. Deras belevade ton, fina umgängessätt och höga bildning förtjuvade honom; det var i själva verket något nytt för Tsaren, som vanligtvis omgafs af tystlätra militärer. Alla fyra voro intet ligenta och språksamma utan pratsamhet. De tre äldre förenade sig alltid på ett artigt sätt med kejsarens uttalade ösigter, och detta smickrade hans herrskarjafäring. Günter Daniellaffsky däremot bestred ofta med uryddomlig värme Nikolais yttranden och bevisade deras fullkomliga motsats; men det tog en sådan öfpenhet och frimodighet i hans tal, att kejsaren sökte kunde känna sig förräddad, utan tvärtom draga till den unge aristokraten.

Ehuru vår hjälles tankegång för det mesta sysselsatte sig med politiska angelägenheter, under det han äkte framåt i släden, var den dock äfven riktad på aftonens tilldragelser, och Nikolai småskvattade för sig själf att den enfaldige herr Demoff, värdshusvärdur från „Hveta hästen“.

Troikan, dragen af de trene fullblodstingstarna, hvilka kördes af Ignat med van och säker hand, ~~ikände~~ nu in i skogen, som begynte på en ryk versts afstånd från byn Krasnewkoje.

Trädens skuggor föllo svarta öfver vägen och hade åt en pultron gifvit oräkneliga anledningar Till farhågor och fruktan för bak håll m. m., men Nikolai var en modig man och fäukte sig em på något sådant.

Emellertid begynte han samtala med sin kuske för att något förkorta färdens enformige längd.

— Mina präktiga hingstar hade det väl bra på värdshuset, Ignat? frågade kejsaren.

— Jag hoppas det, herre.

Ignat var af naturen en smula pratsam, men inför sin stränge herre bemödde han sig att alltid yttra sig så kort som möjligt.

— Hur? Hur vill det säga, Ignat? sporde Nikolai, förvånad öfver kuskens obestämda svar.

— Ack, herre, jag uttryckte mig visst illa.

— Förklara dig.

— Herre, de många gästerna på värds huset hade alla hästar med sig, d. v. s. ~~här~~ djur tillsammans. Som det nola stallet blott innehöll folk speltes, fick "Kurer" stå mitt på golvet...

— Fingo de tillräckligt med hafre så?

— Ja, herre, och bröd därtill.

— Bra... Nå, men famns det ej några värds hushästar?

— Ahja, tvänne stycken - de stodo liksom "Kurer" mitt på golvet.

— Jaa. Andå furst Primjanskij's djur?

— Den sist komne herrans?

— Ja.

— Det stod i spilla, herre.

— Nå, hur så?

— Jo, spiltan var på förhand abonnerad af furstens vännar.

Nikolai satt tyst en stund. Därpå återtog han:

— Värds husejaren sade mig, att de om skog ej vore säker att fara igenom.

— Flu, herre, det kan nog vara sant. Se hur dystra träden stå på hvar sin sida om vägen,

— Inte är du väl rädd, Ignat? frågade man
mariken föraktfullt.

— Rädd? Nej, herre, men en liten rysning
kan man ej undvika, då man färdas så här i
natten på ett sådant ställe.

— Jag finner ingenting att ryssa för.

— Ack, herre, det är ni, det! Hvem kan
måta sig med er i oförskräckthet och tapp-
het... Jag kommer ihåg, när koleran rasade i
Petersburg och föröbeln gjorde upprod, hur ni, her-
re, då visade er för folket, midt ibland hopen
och ropade: „Ni anklagen mig för hvad? Tycken
vara orätt. Här är jag! Gören med mig, hur ni
behagen!“ Ack, herre, hur förades ej min
ögon, då jag så hörde er tala och såg, hur folk-
hopen ögonblickligen skingrade sig...

— Seså, Ignat, låt det vara, sade kejsaren,
som dock med välbehag lyssnat till kuskens ord.

— Har du dina pistoler i ordning?

— Ja, herre, svarade kusken och såg sig omkring,
liksom han brukat för, att desamma varit af nö-
den.

— Det är alltid bäst att vara på sin vakt.

Den Tidigare på kvällen så klara himlen hade småningom begrundt öfverdragis af moln, och för tillfället var månens runda anlete bortgjömdt och hela nätter i den djupaste skugga.

Vägen gjorde i detta ögonblick en krökning.

— Hvad nu? utropade Ignat, då alla hestarna plötslyt slannade och till och med tycktes stupa öfver något. — Hvad går åt djuren? Upp med er och i väg framåt!

Och han snärtade med piskan, men utan resultat.

Släden kvarblef orörlig på sin plats.

— Hanne där är något hinder i vägen? sade Nikolai.

— Så mörkt, herre, att man ej kan se.

Och Ignat gaf de ädla djuren ännu ett ruff med piskan.

Hingstarna gjorde en ansträngning och kommo upp på benen, men gingo ej framåt.

— Hvad kan det vara? utropade kusken.

— Stig af och se efter, Ignat, befälde kejsarsaren.

Ignat gjorde som han blef tillsagd och trefrade sig fram i det egyptiska mörkret, fasthållande med ena handen vid slädens skalm.

Isaren satt stilla och väntade.

— Aj, ahti, Bärsche mäj, jag föll! skrek plötsligt den stackars kusken i ömklig ton. — Gud hjälpe mig, jämrade han sig, — hvad är det här?

Är det inte ett kunnslaget granträd midtpå vägen...? Herre, jag är fången mellan grenarna!

— Ah, hvad? utropade Nikolai och ~~stötta~~^{kastade} sig ~~ned~~^{från} troikan med en pistol i ^{hövade} högra handen.

Öf samma ögonblick framträdde ur skogen en mängd lefande varelser, och månen, som därvid blickade fram mellan molnen, belystes af svartklädda, maskerade män, som rusade mot Rysslands kejsare.

XIII.

Banditerna.

Nikolai insåg genast att han fallit i ett fad. håll, att den kunnstjälpta granen endast var en utlagd snara och att det nu gällde att strida med hjältemod emot öfvermakten. På samma gång

var den stolta herrskarn mycket mera uppbrygt och förvånad öfver banditernas djärighet att öfverfalla honon (vår hjätte kom ej att tänka på, att de kannända ej visste det), än han fruktade för sitt lif.

Han rätade upp sig till sin fulla längd, höjde pistolerna färdig att skjuta hvitken sekund som helst och ropade med stadig röst åt de fem män neu, som voro på en åtta ä till stegs afstånd:

— Den, som kommer ett enda steg närmare, skjuter jag ned som en hund.

Ofrivilligt stannade banditerna, då de sågo pistolernas hotande mynningar, och gissade sig till vår hjättes ord, om de ock ej förstodo dem.

Men en af dem hemtade sig ögonblickligen och skrek på italienska med en stamma, som hade mycket likhet med jesuitersuperior Luigi Bombas:

— Corpo di Dio! Avanti, camarati! Skall ni låta er skrämmas af en enda man?

Och han svängde med sin lock i luften.

Doek - innan någon af jesuiterna hann företaga något, hördes trevne skott.

Det var Nikolai, som afskjutit sina pis-

stolar. Den ena kulau var riktad mot Luigi Bomba, men slet endast locken ur hans hand och kom honom att vackla. Den andra kulau träffade en af banditerna, som uppgaf ett högljudt skrik och tumlade omkring.

— Ha, nu är han vår! skrek Luigi Bomba och störtade på tsaren. Den unge man, vi kände under namnet Nanni följde efter. De två andra banditerna voro sysselsatta med att bli undan sin sårade kamrat.

Nikolai ville draga sin väj, men märkte till sin försträckelse, att han ingen hade, civilklädd som han denna gång var. Alltså gällde det nu att brottas mot två, och det till i den tunga pans, han bar och hvilken han ej nu hade tid att afkast.

Bomba rundade på framifrån, medan Nanni smög sig bakom kejsaren.

Emellertid hade kusken Ignat alldeles bortglömts. Detta hade han märkt och tillsvidare legat stilla bland sina grenar. Men då han såg sin herre anfällas, kraflade han sig fram ur sin gömma och kastade sig bakifrån öfver

anföraren, Luigi Bomba.

— Känd om er, herre! skrek kusten. — Jag tar hand om den här gynnaren.

— Bra, Ignat, uppmuntrade kejsaren och gjorde en hastig svängning, så att han kom öga mot öga med den maskerade Nanni.

Denne tycktes emellertid ej hajad att strida.

I sjäifva ^{verkligheten} bevakade han blott kejsarens rörelser, ty han vågade ej inlåta sig i Fvokamp med den herkuliske militären — obevärpad som han ju hade bort göra det i följd af Bombas instruktioner.

Han behöfde utsäa hjälp och ropade:

— Hlita! kamrater!

De tvänne karlarna, som nu brängt sin kamrat i säkerhet, skyndade till vid Nannis rop.

Allt detta hade Tugatt brängt fortare än vi kunnat beskrifva det.

Under det den korpulente, men kraftfulla Ignat brottades med Luigi Bomba, som blifvit beröfad sitt vapen, dotken, och därför hade ganska svårt att reda sig med den lille

kusken, rusade de tre männen, Nanni och hans kamrater, mot kejsaren.

Detta var det tredje anfallet.

Nikolai insåg, att det varit fruktlost att kämpa mot dessa tre — och för resten var det under hans värdighet att strida mot banditer.

— Sakta! tilltalade han dem med stentossstämman på italienska. — Veten I, olyckhige, att det är Rysslands frar, som står framför er? Håfven I betänkt det straff, som väntar er? Förstån I ej, att det är döden?

Men männen hade redan fattat i honom och hölls honom fast, väntande sin förmans befallningar.

Luigi Bomba kämpade fortfarande med Ignat, men hade likväl med ögonen följt de öfrigas rörelser, och då han såg, att kejsaren var fången skrek han:

— Helt, Nanni, till min hjälp. Diavolo di cocchiere!

Nanni lemnade genast sin fånge i kamraternas vård och skyndade till jesuiter superiororns hjälp. Såväl denne som hans motståndare hade re-

den förtärligt, hvar för en Fregis mellankonst snart gjorde slut på saken.

Da kusken kände sig öfvermannad, be-
gynte han ropa på hjälp af alla krafter, där han
låg i snön sprattlande med benen.

— Tott hit med en kaffe! befälde Luigi
Bomba, och snart hade Nanni praktiserat
en dykt i den arme Ignats mun, hvar på hans
händer ^(hakkbandos) dennes nödrop tystnade genast.

— Och nu i släden med dem! fortsatte auf-
raren, men tillade plötsligt:— Har ni satt min
kaffe på den andre också?

— Nej, svarade Nanni.

— Nä, men för t. n, da kan han ju skrika
så mycket han vill!

Kejsaren vände sitt ansigte mot Föfvar-
höfdingen och sade med majstatiskt förakt:

— Trot ni, att en kejsare skriker?

Detta inkast förstummade Bomba.

Tyst fördes fångarna till Froika.

Nikolai placeras midt i bakset, och
på hans sidor Tojo Bomba och Nanni plats.
Chedan den ena af de tre öfriga sanditionerna

bevakade Sgrat, skyndade den andra in i skogen, där jesuiternas slåde var gömd.

Snart visade han sig åter, ledande hästarna vid tygeln. I staden låg den sårade rövaren.

I denna froika sattes Sgrat med en man som vakt och kusk. Den femte karlen tog plats som kusk i kejsarens slåde.

— Vänd ~~och~~ och så framåt! kommenderade deige Bomba.

I detta ögonblick hördes hästbrast från Krasma-koje sidan, och i nästa sekund skallade ett ljudligt „halt!“ genom den mörkva natten.

XIV.

Räddaren.

Läsaren gissar, hvilka de nya personer, som nu uppträdde på scenen, vore.

Günter och hans betjänt hade i galopp ridit till vid skotten och nödropen, och den fjörde hade ryttat:

— Tänk, Gofrem, om det vore greve Bella ni, som öfverfallits!

— Mycket möjligt, hade Gfrenen svarat.

Ja, jag tyckte mig till och med igenkänna kusken Ignats röst. -- Jag drack nemligen i sällskap med honom ett par glas té på värdshuset...

— Låt oss skynda, Jepsen!

Och Günter hade tyckt sporrarna i det ädla djurets sidor, så att det likt en blit strök fram öfver stätten och in i skogen. Nu voro de vid målet.

— Hatt! skallade det från greve Dandoff skys läppar, och röfvarerna, bestorta öfver detta plötskja öfverfall, glömde att mana på sina hästar.

Günter öfverfoc med bliken platsen och personerna.

Midt på vägen låg en kullstjälpt gran. Till venster om densamma stod en troika, i hvilken befunno sig trevne karlar, sittande på baksätet; någonting stort och klumpigt befann sig äfven på bottnen af släden, men hvad det var kunde Günter ej tydligt urskilja. På denna sidan granen stod en annan troika, försedd med en full häften uppslagen kur, bakom hvilken

123.

fyra hufvuden tecknade sig, men denna stöde
var vänd åt motsatt håll.

Grefvens monstring hade varit mindre än en
sekund, och resultatet var, att han tyckte, allt
såg besynnerligt lyst och stilla ut. Någon
hade han misstagit sig? ... Kanske det ej var
något röfvaranfäll? ... Men nej! Han hade
ju så tydligt hört skallen och nödroppen.

Han ropade:

— Jag tyckte, jag hörde skott och rop på hjälp
och jag ilade till. ... Men jag förstår ej... Är
här någon, som är i behof af bistånd?

— Hvad säger han? frågade Luigi Bomba
på italienska af Nanni.

Denne skulle tolka, den kejsaren, som igen
kännt Günters röst, utropade:

— Ja, jag, greve Belloni... Är det ni,
greve Daniloffsky? Rädda mig!

— Ni, greve, fangen! svarade Günter i sam-
man ton.

— Hvad sade jag? Han talar ju! vändes
Luigi Bomba och satte sin hand för Nikolais
munn. — Kör, Seppi, kör som om f-n vore i

124.

hälarne! Klör, kö!

Och kuskarna, som kommit till besinning
piskade på hästarna.

Günter hade emellertid ridit fram till kejs-
sarens släde.

Då Nikolai kände bombas hand för man-
nen, rasade han upp med utropet "vskhng!"
och skrek åt greve Günter att skjuta ned hä-
starna.

Troikan hade emellertid vänt om, och hinga-
starna satte af i vildaste spring under kusken
pisksmällor.

Detta gick så plötsligt, att Günter blef ett
par steg bakått. Men han sporrade genast
sin häst och rade efter Nikolais släde.

— Skjut, för Guds skull, greve! Lyd kejs-
sarens stamme.

Günter ropade åt sin betjent:

— Jefrem sköt om den andra släden!
Skjut ned hästarna!

Tjenaren var flinkare än husbonden.

I samma ögonblick den Troika i största
fart skulle rå förbi det ställe, där Jefrem

satt på sin häst, sköt betjenten, och ett af djuren stupade.

De andra hästarna stannade ögonblickligen

Röfvarn, som insåg, att allt hopp var ute, kastade sig ur släden och försökan sin i skogen.

Jefrem egenhände sin nya bekantskap, Tgant, och hoppade genast af hästen för att lösa hans band och befria honom från menckaplen.

Under tiden försiggick en kapplopfung mellan de flyende röfvarerna med sitt bytte och den förföljande jände Günter, som med pistolen i hand störtade framåt med lösa tyglar.

Oaktadt kejsarens grå hingstar friskades på af alla krafter af den körande banditen Seppi, vaundock Günter Daniloffsky allt mer och mer. Men för att skjuta väl gällde ej endast att uppf. hinna, utan äfven att komma ett stycke förbi. Detta lyckades slutligen.

På skogsbrunet sporrade Günter sin flärande häst, så att blodet sijprade fram, och rasande gjorde djuret en ansträngning, som kastade det spä i ätta steg framom släden.

Här stannade Günter plötsligt, redo att skjuta

när ekipaget skulle rå förbi.

Men de tre banditerna, Bomba, Nauni och Seppi hade äfven annat, hvad som skulle ske och gjort sitt beslut, och på samma gång skottet ur Günters pistol smäll, en af hingstarna stupade och Frickan stannade, hoppade de ur staden och rusade bort åt olika håll på slätten.

Hvarken kejsaren eller hans befriare tänkte på att följa dem.

Grefven hoppade af sin häst och närmade sig staden.

— Ni är väl ej svad, greve Belland? frågade han deltagande.

— Gud vare lof, jag är helbregda... Men tack skall ni hafva, min unge vän, för att ni frälst mig ur dessa banditers våld, sade kejsaren, i det han steg ur och fryckte Günters hand.

— Ah, herr greve — jag är öfvertycklig att hafva kunnat göra er denna obetydliga tjänst.

— Säg ej obetydlig, min vän... Ni har återgiffit mig friheten, kauhända kpret. Jag vet ej på hvad sätt jag skall bevisa er min tacksamhet.

— Gif mig er vänskap, herr greffe, om ni anser mig densamma värd... Det vore den högsta belöning för mig... , genmälde Günther med värme.

— Med nöje, min vän! svarade kejsaren, och de båda männen fryckte ännu en gång hvarandras händer, i det de trofast blickade i hvarandras ögon.

— Låtom oss nu gå och se efter, hvad som blifvit af våra betjenter, foreslog Nikolai.

Arm i arm spratsade de båda vännerna vägen framåt, pratande och sterrtande, medan kejsaren berättade om det tragikomiska öfverfallet. Midtunder berättelsen utropade plötsligt Günther

— Men, käre greffe, våra hästar hafva vi ju glömt!

— Ja, det är ju sant!... Men, min vän, här komma våra tjenare, vi kunna alltså vända om och se, hur det gått djuren.

De inväntade Ignat och Jefrem, hvilka enlände, den förra sittande på kuskbocken i Lucigi Bombas Troika, som nu var förspänd med endast två hästar, och den senare ridande.

— Ah! I styckens ha beroprat rofvarne deras

egendom, ser jag! ropade greffe Daniloffsky

Ignat svarade:

— Ja, vi afsågo det var bäst att bringa dem
na stöde till byn...

— I gorden rätt, sade Nikolai. — Sattom
oss i, min vän.

Kejsaren och hans nye vän satte sig i staden,
hvarefter det bar af mot Krasnenköje.

Då de anlände till skogsbyn, spejade
de efter akdonet och hastarna.

Och — platsen var tom. Blott den stupade hästen
låg på ^{vägen} vägen ^{och} förut som redhäst voro försvunna.

— Ah! Borta, ser jag! utropade Nikolai
muntert. — Hä, nä, röfaren förneka sig ej.
De hafva syubarkjen varit framme, så fort vil vä-
de ryggen till.

— Ah, det var ingen så stor skada! skrat-
tade Günter, och under muntert samspråk för-
sattes färden till värdshuset.

— Så kom vi ända, beste greffe, att må-
sta stanna här öfver natten, skämtade Günter
Daniloffsky, då han hjälpte Nikolai att stigi
ur, sedan de anlöt in på gården till »Pöfa-

laji läschadj."

— Ja, min käre vän, så går det alltid här i lifvet. Kenniskan spår och Gud väls... Men en fast viga krossar dock alla hinder, såsom greffe Belloni, alias kejsar Nikolai.

XV.

Nanni.

Vi skola nu se, hur det gått med våra flygande banditer.

De — Luigi Bomba, Nanni och Seppi — sprungo, som vi berättat, först åt olika håll på slätten, men denna flykt var blott ett skeu. De värda räfvarene, som antagligen ej första gången voro uttratta för ett dylikt missöde, visste noggrant, hur de skulle bete sig.

Efter att hafva lojtit rakt framåt i en fem minuter, gjorde Nanni och Seppi, nästan på samma gång, en liten svängning och riktade nu sina steg mot Luigi Bomba, som stannade för att invänta sina medbrottslingar.

Efter två minuters förlopp voro de förenade. Ett rådslyg begynnade.

— Hvad står nu att göra? sporde Bomba och såg på kamraterna. — Vi måste besluta oss snabbt.

Seppi svarade ej, men betraktade i stället stätten omkring sig.

— Du kommer väl ännu ihåg ditt lofte till mig, Luigi? sade Nanni.

— Följ-n, genmätte den äldste, — hur vill du, att vi skola befatta oss med dina karkksgriller nu ...?

— Tusan så heller, men jag vill, påstod Nanni temligen högljöd, ty han kände sitt italienska blod råka i svallning.

— Nå, nå, Nanni, beynnte Luigi lugna sin yngre kamrat, så han afbröts af Seppi med utropet:

— Corpo di Dio! Håfan icke de båda signorerna lemnat både hästar och släde och gått in i skogen! . . .

— Ja, verkligen! utbrusto äfven Luigi och Nanni glömmande sin frist.

— Det här ges mig en idé, fortsatte Bomba förnöjdt. — Den här släden med sina hästar vän:

tar ju eukom på oss. Ett gott medel att fly! Fort,
lätom oss skynda att taga i besittning det förakt-
ga äkdonet!

Nanni hade samtidigt fått sin idé.

— Och hör, Luigi! sade han. — Medan vi gå
i det hållet, skyndar jag hitat...

— Till din Dulcinea, ha, ha! Jag förstår...
Nå bra? Så komna vi och taga er båda från...

— Alldeles, Luigi.

Trion delade sig.

Bomba och Seppi ilade till den kejsarligna
släden för att bemäktiga sig densamma och blevo
särdeles glada af att finna greffe Daniloffskys
häst bredvid.

De afstabelle den genast, löste ur sedet det
stupade djuret och sprände i stället Günters häst
för Fraikan, som således åter drags af treure hingstar.

Därpå satte de sig i äkdonet färdiga att resa
af.

— Vanta! Säg mig med! utropade plöt-
shyt en röst bakom dem.

Bomba igenkände den af banditerna, som skulle
kuskat den andra Fraikan, i fall allt gått lyckligt

och väl, men som nu räddat sig genom flykt.

— Aha! Volta! utropade han. — Skynda att taga plats!

Volta hoppade uti, hvarpå det bar af mot Krasnenkoje.

Under tiden hade äfven Nanni utfallet ett och annat.

Så fort han skildes från sina kamrater, ryckte han masken af sig, ty han räsönerade som så: „Visas jag mig maskerad, skrämmer jag henne på flykten, så snart hon får se mig — och det vill jag inte.“

Därpå skyndade han mot byn.

Ankommen till Marchas stuga, hvilken, som vi minnas, låg ett litet stycke utom Krasnenkoje på Plagula-vägen, gjorde han sig bakom densamma och spejade omkring sig, allt under det han iakttog den största försiktighet och tystnad, ty eld lyste ur stugan och han tyckte sig till och med höra svaga röster därur. Dock kunde han ej urskilja orden.

Nanni granskade vägen, som ledde till byn. Den var tom.

— Hon har ej hunnit ännu. Klockan är knappt mer än tio.

Och under det han väntade, hade Nanni tid att fundera.

Han tänkte på sitt första möte med Olga, som då ännu var pensionsflicka i Louisaane. Det var på en bal och han förde henne ut i walsens tvirflar. Huru sylfidiskt, hur lätt och graciöst svärfade hon ick omkring vid hans sida! Och hur skön var hon ej. Passionens glöd kändes hos italieneren, då han såg ned på sin förtrollande moitie. Sen dess hade han älskat henne.... men ej med denna heliga känsla, som är värld kvinnans kärlek, utan med passionens föraktansvärda glöd, som blott uppstår hos drågliga natures. Och Olga, som var en sann, oskyldig ungdom, kunde ej fördraga, utan fruktade italienerns glödande blickar och hans svarta ögon. Därtill älskade hon en annan, och vi veta hvem. När Nanni, som då hette „marchese Galotti“ frände till henne, gaf hon honom korgen. Och då berättade hon först, hur rätt hon gjort. Ty marchesen, som legat på knä och med smäktande blickar bekänt för henne sin kärlek, rusade hastigt upp och med

gnistrande blickar soos han hämd och förbannelse öper henne och hennes älskare.

Detta ögonblick påminde sig Nanni neu, där han stod spejande utaf vägen.

Och ett sataniskt småleende förved hans mun. Ty nu var ju häanden nära! Nu skulle han få släcka sin brinnande törst... Redan tyckte han sig hafva den lyfva varelsen i sina armar, betäcka henne med sina heta kyssar — han skakades af frossbrytningar vid dessa tankor.

Da hördes plötsligt klängen af bjällror.

Detta väckte Nanni full besinning

Han såg sig om.

Det var Bomba, Seppi och Volta som ärlänt i full fart.

— Ar allt manne förloradt?

Denne tanke uppsteg plötsligt hos banditene

— Kanste hon ej komma?

Och han kände svetten perla från pannan.

Da syntes en mensklig figur på vägen mellan byn och maschas stuga.

Det var en beslöjad kvinna med ett knyte under armen.

Nanni var närm att skraka över af fröjd.

— Hon, Olga! Ah, nu är du min!

Tjällran hördes närmare. Redan syntes slä:
den på slätten.

Nanni förflyttades ifrån sitt gömställe och be:
gyunte gå vägen framåt mot den bestöjde kvin:
nan.

Da denna såg en manlig gestalt komma emot
sig, stannade hon plötsligt och frekade. Synbarli:
gen var hon rädd.

Men som hon kanske ansåg det säkrast att
giva sin fruktan, begynte hon åter gå framåt
med snabba steg.

I samma ögonblick hade Troiken närmat sig
på några hundra stegs afstånd och höll nu stilla.

Nanni märkte detta och beslöt vara hastig
i vändningarna.

Innan den bestöjde damen det minsta hann
ana, hvad som skulle ske, rusade den främ:
mande karlen på henne, hon kände sig omfat:
tas af ett par starka armar, floret stoppades
i hennes mun, en hes stämma hväste: "Olga,
nu är du min!"

Och vid dessa ord och detta namn, jät-
 det rymot för den arma: hon uppgaf ett svagt
 skrik, som dämpades af flöret, och följande sans-
 ningen.

Med det efterlängtade, röfnade bytet i sina
 armar hastade Nanni till Troikan, i hvilken
 Bomba, seppi och Valtä inväntade honom.

Någon ögonblick därefter satt han i staden
 med kvinnan i sin famn.

— Och nu till Italien!

Troikan körde i väg ut på slätten.

— Ha, ha, ha, hänskrattade Nanni. — Fårvid
 greve Daniloffsky! Marchese galotti är häm-
 nad, hämnad — och din brud är hans!

XVI.

Försvunnen!

Då kejsar Nikolai, greve Daniloffsky, Sgnet
 och Jefrem körde in på värdehuset „Hvita
 hästen" s gård, lyste eld blott från de fönster,
 hvilka tillhörde de fyra adelsmännens rum och
 värden, herr Dernoffs, lokal. För öfrigt var allting
 försänkt i mörker, ty tjänstepersonalen, niofve redan

sömnens kvila.

Tygt begrundte de båda betjänterna att afsadla och spränna ur samt bringa hästarna i stallet och släden i vagnslidret.

Under samtalade Nikolai och Gjunter på stående fot.

— Nu, käre greffe, sade kejsaren, — återstår för oss blott en viktig sak, den, nämligen, att låta guvernören öfver länet få kunskap om de italienska banditernas härvaro samt order om deras fasttagande.

— Jassa, svarade Gjunter, — ni har verkligen för afsigt att inblandas myndigheterna! Jag hade tänkt, att vi skulle låta hela historien falla i glömska, es med den ju äsamkat oss så lindrig skada...

— Visst icke, käre herr greffe, inföll Nikolai en smula häftigt, — banditerna förtjena sitt straff.

— I det afseendet har ni rätt, greffe Belloni. Jag säger ärevis: vi skola handla, som ni finner det lämpligt... Men på hvad sett anser ni?...

— Var lugn! Jag skall ställa det så litet bråk som möjligt... Jag vet fullkomligt, hur jag skall gå till väga. Ni behöfva hvarken oron värds husvärdsen eller

någon af edra vänner... Kanske ni emellertid, min käre vän, ville arara af den godheten att gå och underrätta herrarna Primjansky, Stepanoff och Kereschajin om vår återkomst... Under tiden skall jag bestyra om allt här ute...

— Ni behöfver mig verkligen icke, her greffe? frågade Günter en smula förvånad, ty han tänkte: Hvem är då riktigt denne greffe Belloni? Bestämot ett antaget namn. Han är kanske en hög statsman... Polisminister? Hvem vet? Jag har aldrig sett vår nuvarande polisminister...

Så räsönerade greffe Daniloffsky för sig själf, men så han begaf sig upp till sina vänner.

— Ignat, kom hit ett ögonblick! ropade emellertid Nikolai.

— Ja, herre, svarade kusken och skyndade till.

Kesjarsen sporde:

— Inte vet du någon, som skulle vilja åtaga sig det uppdraget, att ögonblickligen till häst begifva sig till Tula, där guvernören öfver länet för närvarande befinner sig?

Ignat besinnade sig. Han fick en lycklig idé.

— Jag, herre! svarade han lakoniskt.

Kejsaren smålog välvilligt.

— Bra svarat, Ignat, men jag behöfver dig. I morgon måste vi fortsätta vår resa... detta var ju för resten vår egentliga plan. Du vet ej någon annan, som ville utföra uppdraget?

Kusken tog sig en ny feunderare.

— Kanste jefrem? framkastade han.

— Suger inte... Plan är grepre Samloffskys Fjenare. Fins det ingen här på värskest?

Ignat funderade för tredje gången och slog slutligen hufvudet på spiken.

— Kharascha! utropade han. — Nu vet jag, herre!

— Käväl?

— Kofuscha!

— Kofuscha... Hvem är det?

— Drängpojken... ha, ha, ha! skerattade Ignat, ty han tänkte: aka, Kofuscha! Du skall du få betalt för gammal ost, för din oförskämhet... Sannerligen esja roligt att midt i natten sitta af två Indar!

Emellertid sade kejsaren:

— Hvarför skrattar du...?

— Förlåt, herre! Had Kusken och höll genast uppe.

— Nå! Du tror du, att Kofuscha vill åtaga sig...

— Ahja, herre! ... Befaller ni, att jag hemtas hit honom?

— Gör det ... fort! ... Lofva honom belöning.

— Ja, ja, herre, svarade Ignat och skyndade till stallvinden, där den stackars Dränggossen hade sin soffplats på en höskulle.

Detta logis hade blott ett enda fönster och ingen annan belysning än den, som den vänliga månen skänkte.

Ignat, som varit där förut på eftermiddagen, ritade emellertid genast till Kojuschas nattläger, men stannade ej för att betrakta den sovrande, af behagliga drömmar omflöddade ynglingen, utan böjde sig helt prosaiskt ned och skakade honom i armbå, under det han manded:

— Upp, din latsnark!

Gossen drog en djup suck.

— Ni... det... drager... ren? stammade han förvirrad och gnuggade sig i ögonen.

— Upp med dig blott! repeterade Ignat.

Kojuscha satte sig yvakeu rippvätt.

— Månen skiner ju ... Det är natt ... Hvarför får jag ej sova i fred?

— Stig upp, så får du förklaring! sade Kurken för tredje gången.

Dränggossens tankar voro nu rediga.

— Aha, det är ni, herr kusk... Na, hvad vill ni mig så här midti natten? frågade han karmset.

— Inga långa förklaringar, sade Ignat bestämt.

— Vill du förtjema mycket — hör du: mycket! — penningar, så kom med mig genast, på ögonblicket.

— Mycket... mycket penningar! stammade Kötjusecha förvånad i högsta grad.

— Ja, följ mig!

— Vänta! Hvad skall jag då göra?

— Bara en liten promenad.

— En... promenad!

— Ja... till hirt, men så kom na!

— Dripret nu gick med mig?

— För f-n i vald, pojke... Hvem Foo du jig är?

— Helt enkelt kurken Ignat, svarade Kötjusecha skrattande, ty han var nu fullt vaken.

Ignat höll på att bli förargad. Men han dämpade sin rättmätiga harm och sade:

— Hör na, pojke, ett goot ord! Vill du förtjema Fiv ruicel eller vill du inte?

Tio rubel! ... Det var ju en summa att köpa hela världen med! Nya stöflar, nya kläder. ... O, himmelska lycksalighet! Tiorubel! Den stackars gossen trodde ej sin öron.

— Sade ni tio rubel?

— Ja, minst tio rubel.

— Jag är färdig! utropade gossen kort och sprang ur sin bädd. Kläderna hade han på sig.

— Kom! uppmanade Ignat.

Nikolai hade väntat i fem minuter, då Ignat återkom, åtföljd af Kolyuscha.

— Här är han, herre! ropade kusken.

— Träd närmare, min gosse, sade kejsaren. Hör på, hvad jag säger dig! Du får en belöning af femtio rubel (vid dessa ord trodde den arme Kolyuscha, att han skulle dö af glädje); om du nu genast bejfrar dig af på hast till Tula med detta lilla bref till guvernören öfver länet. Du ger det åt honom personligen, och du slipper obehindradt in, om du visar den här ringen.

Och kejsaren höll upp brefvet, som han skrifvet under Ignats bortovare, äfvensom en liten breflåta vid ring.

— Åtar du dig uppdraget, min gosse?

Kojuscha hade ej en enda betänklighet. Han skulle gått i elden för femton rubel... och femtio!

— Ja, herre, svarade han genast.

Men Nikolai förhade ett öfönblick, om han skulle våga chargerera den unge gossen med en dylik kommission.

— Hur gammal är du?

— Sexton är, herre.

Kejsaren kände sig lugnad.

— ~~Nej!~~ Här är brevet och här ringen.

Kojuscha mottog tångestarna och gick.

— Vänta! Har du häst? frågade Nikolai.

— Ja, jag tar "Siera".

— ~~Nej!~~ Rid duktigt!

Men nu tycktes plötsligt Kojuscha erinra sig något. Han vände sig om och frågade:

— När får jag pengarna, herre?

Nikolai log.

— Du skall få dem nu genast. Se här.

Och han räckte gossen den stora sedeln.

— Tack, herre! sade denne och sprang sin väg.

— Se efter, Ignat, att allt går bra! sade kejsaren.

och begaf sig upp till de väntande adelsmännen.

Sedan greffe Belloni afrest, ansåg sig värds-husvärdens, herr Dernoff, ej mera vara frungen att frona bakom disken i skänkrummet, hvilket, som vi redan omnämnt, icke vidare upptogs af de goda terrassens kojarna, utan lemnade öfveruppsigten åt kyrkan och gick själf in i sin bostad för att påträffa sin hustru och dotter.

Herr Dernoff visste nemligen intet om dessas förhållanden, ty de hade, som vi veta, ej underrättat honom därom, och för öfrigt hade värds-husvärdens ej sett sin hustru allt sedan det afbrutna aftonbesöket.

Han blef därför icke litet förvånad och orolig af att finna bostaden tom. „Hvad vill detta säga“, tänkte han, „fågarna äro utflygna... Om de hade flytt!... Olga vore nog i stånd därtill, och hon kan ju kunnat övertala „sin svaga moder“... Bak! Jag måste fråga Manja.“

Och han kallade på piggan.

— Vet du, hvar min hustru och Olga äro? frågade han utan omsvep, men icke häftigt utan lugnt. Piggan Manja, hvilken i likhet med de öfriga tre

marne, icke trodde annat, än att det bästa för
hållande herskade mellan familjens medlemmer,
blef en smula förvanad vid sin husbondes fråga
och kunde icke underlata att utropa:

— Hur vet inte herrn det?... Har inte frun sagt
något!...

— Nej, din slyna, jag frågar det ju just nu af dig,
hvart min hustru gått.

Ehuru Anzja aldrig sett världshusegren gråla med sin
äkta hälft, visste hon dock, att han stundom kunde
blifva ganska vredgad på sina tjänare, hvarför hon ge-
nast ändrade ton och ödmjukt svarade:

— Frun gick ut med fröken Olga... Till gamla
Mascha, för jag...

— Mascha! upprepade herr Demoff långsamt,
kännande sig öfver i högsta grad orolig. Hvad hade
föränlett dem att besöka Mascha vid denna tidpunkt,
om icke för att fortsätta de undersökningar, som Olga
vid sitt besök tidigare på aftonen antagligen påbör-
jat? Och hvem visste, hvad allt den gamla hedu-
kunde yppa — och hvilka obehagliga följder skulle
af detta kunna hafva. Om Mascha med ed skulle
bekänna, att bedrägerien blefrit för sjutton år till:

baka begäring af herr Dernoff o. a. personer, var det ingen garanti för att ej Olga skulle öfver-
lemna honom i rattvisans händer, om också hans
smilda hustru ej vore i stånd därtill.

Herr Dernoff var värdhjen förrätt i en brydsam
belägenhet, och han hade ej ännu funnit något
medel att reda sig därur.

— Fruen tog ingen med sig utom Olga och sade ej
heller, hvarför hon gick till Mascha? frågade han.

— Nej, fru var allena med fröken, svarade fru i
gan. — Herrn frågade, hvarför de gingo dit?... Jo, så
fröken hade varit hos gumman och kom hem och berättade
att kärningen ligger för döden, och då blef fru
rörd och lade in i ett kuyte litet vin och mat, och så
skickade hon fröken frunt och gick själv efter....
Den gamla Mascha har väl ej långt kvar att lefa, till-
lade hon djupsinnigt.

Mascha för döden! Det var en nyhet för värdhusets
värden. Det kunde ju förändra utsigterna! Om hon blott
kunne dö, innan hon upptäckt något, så vore han ju rädd,
död!... Men på andra sidan var hon såsom döende lilla
täre i stånd att öfvertalas till en fullständig bekän-
nelse. I detta fall återfingo sakerna sitt dystra utseende.

Flere dernoff lät tjenarinnan gå.

Han kastade sig på en soffa och begynte fundera. Han snart blef liggandet honom för långsamt, och han steg upp samt begynte gå af och an i rummet.

Hvad skulle han göra? Han tänkte ett ögonblick på att skyma till Maschus stuga och öfverrumpla de tre kvinnorna, men förkastade dock strax denna plan såsom poligtvis blott löplig. Slutligen beslöt han att tålmodigt vänta på upplösningen.